

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

MICHAL HRDLIČKA SPORTÁK Z LIBUŠE

SRPEN 2014 / ZDARMA

TÉMA STŘEŠOVICE KONEČNĚ
V PŘEBORU!

EXTRA KDO PRO VÁS
VYTVÁŘÍ SPECIÁL?

MLÁDEŽ PFS A JEHO
NEJBLIŽŠÍ PROJEKTY

Koho nehřeje fotbal,
toho zahřejeme my

 Pražská teplotárenská
Bezpečné teplo vašeho domova

Pražská teplotárenská a.s. • Partyzánská 1/7 • Praha 7 • www.ptas.cz

str. **2–5**

ROZHOVOR

MICHAL HRDLIČKA:
TEN CHYTREJ Z TELEVIZE

str. **8–10**

TÉMA

SK STŘEŠOVICE:
KONEČNĚ V PŘEBORU!

str. **18–19**

MLÁDEŽ

JAKÉ PROJEKTY
PŘIPRAVILI LIDÉ Z PFS

EDITORIAL

Mili čtenáři,

vítejte na prahu nové sezony. A řekněme si rovnou, že pokud má být tak zajímavá jako ta poslední v přeboru, máme se na co těšit a internetové přenosy, sestřihy i psané reportáže budou čím dál více atraktivní.

Ale není to jen výkladní skříň pražského fotbalu, co je zábavné. Poctivou práci odvádějí pravidelně i zástupci týmů z nižších soutěží a zejména pak ti, co se věnují mládeži. Na fotbalový potěr logicky cílí i vedení PFS a připravuje pokračování svých úspěšně rozjetých projektů. Kompletní přehled najdete na stranách 18 a 19.

Co se týká Speciálu, možná na vás působí stále stejně, ale není to tak. Jsme zase o chloupek modernější, co se týká fontu použitého písma a dalších drobných vychytávek. Nikterak výrazně jsme do chodu časopisu zasahovat nechtěli, a tak snad uvítáte alespoň mírně pozměněné rubriky a zůstanete nám věrni i nadále...

Hezký zbytek léta!

Lukáš Vrkoč
editor

POD PALBOU str. **6**
ROZHODČÍ KAREL KUČERA

EXTRA str. **12–13**
KDO PRO VÁS VYTVÁŘÍ SPECIÁL?

LEGENDY str. **14–15**
BRATŘI HOJEROVÉ

MLÁDEŽ str. **16**
TALENT MARTIN MOLÍK

ZAJÍMAVOST str. **20–21**
MULTIFUNKČNÍ JIŘÍ JINDRA

HISTORIE str. **22–23**
POLITICKÉ VÝHRŮŽKY

KLUB str. **24–25**
SK DOLNÍ CHABRY

HOBBY str. **26–27**
MARTIN ČIHÁK CHCE ZÁPASIT V KLECI

FOTO MĚSÍCE str. **28**
+ WEB PFS

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK V. – SRPEN | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozi 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | REDAKCE – EDITOR: Lukáš Vrkoč
| SPOLUPRACOVNÍCI: Jakub Masák (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš, Pavel Jířík st. a Pavel Slaviček (foto), Soňa Charvátová (korektury), Antonín Plachý | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5500 ks. ISSN 1805–2541
| FOTO NA OBÁLCE: archiv TV NOVA

A full-page portrait of Michal Hrdlička, a man with dark hair, smiling. He is wearing a black tuxedo jacket over a bright red shirt. He is standing in front of a blue background with a grid pattern. His hands are resting on a dark surface at the bottom of the frame.

ROZHOVOR

PRO LIDI JSEM TEN „CHYTREJ Z TELEVIZE“

MICHAL HRDLIČKA VYPRÁVÍ O FOTBALOVÉ
MINULOSTI, O POROVNÁVÁNÍ S OTCEM A BRATREM
ČI O TOM, PROČ SE STAL KOMENTÁTOREM

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: ONDŘEJ HANUŠ, ARCHIV TV NOVA

Nikdy nehrál ligu, přesto patří k nejznámějším tvářím v Pražská teplárenská přeboru mužů. Záložník Libuše MICHAL HRDLÍČKA se uzdravuje po nepříjemném zranění kolena a těší se, že během podzimu opět naskočí do zápasů po téměř roční pauze. Jeho otec Václav Hrdlička i bratr Tomáš Hrdlička byli profesionální fotbalisté – Michala však paradoxně víc proslavil post fotbalového komentátora a moderátora v televizi Nova. Navíc je kvůli vztahu s moderátorkou Lucií Borhyovou pečlivě sledovaný bulvárem.

■ Jak daleko bylo k tomu, aby z vás nebyl komentátor, ale profesionální fotbalista?

Moc k tomu asi nechybělo. Prošel jsem mládeží Slavie, Sparty i Bohemky. Její tehdejší trenér Petr Brabec šel do Kladna, já ho následoval. Zázračně jsme tehdy zachránili dorosteneckou ligu: v posledním kole jsme potřebovali porazit Slavii, o polovinu jsme prohrávali 0:2, ale vyhráli jsme 3:2 a já dal gól. To nás trénoval Honza Suchopárek. Byl nadšený, lítal po hřišti jako ten mexický kouč na mistrovství světa. Euforie byla obrovská. Hrál se pak modelové utkání proti áčku a já měl zrovna nějakou nesmyslnou fazonu. Sedlo mi to a trenér Šilhavý si mě vytáhl do A-týmu.

■ To zní jako poměrně jednoduchá cesta do ligy.

Bylo mi 18 let, ale musím uznat, že to nebylo na základní sestavu. Jednou jsem se v lize dostal na lavičku na Spartě. Po půl roce mi řekli, ať si najdu třeba něco ve třetí lize. Šel jsem do Vlašimi, jenže v přípravě jsem si zranil koleno, asi popáté za tři roky. Tenkrát jsem si vyhodnotil, že to s fotbalem nemá cenu, a zkusil jsem média.

■ K tomu se ještě dostaneme. I když jste na Spartě nenastoupil, byl to pro vás největší fotbalový zážitek?

Táta hrál fotbal profesionálně, takže jsem tu atmosféru znal z jeho zápasů, byl jsem tomu vždycky blízko, ale tohle byl velký zážitek. Poprvé jsem ligu viděl z pozice hráče, měl jsem

připravený dres s mým jménem. Pamatuji si, že jsem tenkrát seděl na lavičce vedle Radka Šelichy. Vždycky jsem se víc kamarádlil se staršími kluky v kabině.

■ Pomohlo vám, že vás starší hráči znali přes tátu?

Taky, dobře věděli, že kopal ligu. Navíc jsem s ním jezdil na soustředění a různé akce, seděl jsem s nimi u jednoho stolu a hltal jejich hlášky. I díky tomu si mě někdy starší hráči brali pod křídlo. Já byl ale vždycky svéráznější, můj styl komunikace nebyl všem po chuti, měl jsem v kabině i nepřátele. Ale také zastánce.

„Vždycky jsem byl šašek, rodiče na třídních schůzkách trpěli, dostávali za mě čochu.“

■ Působíte jako suverén. Jste takový?

Je to hodně hra. V realu, když se mi člověk dostane pod skořápku, pozná, že vůbec nejsem tak suverénní, jak se někdy prezentuju. Ale vždycky jsem byl šašek, rodiče na třídních schůzkách trpěli, dostávali za mě čochu. Kantoři mě obecně asi neměli moc rádi, neustále jsem vyrušoval.

■ Byl váš konec s velkým fotballem pouze záležitostí zdravotních problémů s koleny, nebo měl i jiný důvod?

Nebýt kolen, tak bych se možná do ligy propracoval, ale nehrál bych nikde prim. Když se porovnám s tátou, tak jsem nikdy nebyl tak dobrý fotbalista jako on. On měl skvělou ko-

pací techniku, já zdaleka ne. Možná jsem měl lepší pohyb, ale že bych byl nějaká hvězda, to ne. Možná bych se dostal třeba do Příbrami nebo podobného ligového týmu. Víc asi ne.

■ Přitom ve zmiňovaném zápase v říjnu 2007 hrál za Kladno Bořek Dočkal, dnešní opora Sparty a reprezentant. Měli jste podobnou startovní čáru...

Známe se už ze Slavie, vždycky byl výjimečný, to bylo vidět. Já měl taky zářné okamžiky, vyhrával jsem nejlepší střelce a hráče turnajů, vypadalo to, že mám nějaký talent, ale pak jsem se ve vývoji zastavil. Bořek mě jasně převýšil, stejně tak Lukáš Vácha nebo Marcel Gecov.

■ Aspoň jste posbíral dobré fotbalové kontakty, které se vám při práci fotbalového moderátora a komentátora můžou hodit, ne?

Pomáhá mi to, ale nejen fakt, že ty kluky znám. Oni vědí, že umím hrát fotbal a nejsem nějaký nekopa, který

nelituju. U fotbalu jsem zůstal aspoň v televizi, mám z té doby spoustu zážitků a kamarádů.

■ A také se do jejich pocitů na hřišti umíte vžít lépe než většina kolegů, ne?

Přesně tak, člověk to hrál na relativně vysoké úrovni, chápe víc věcí, než když se na fotbal jen dívá zvenku.

■ Kdo pro vás vůbec byl fotbalový vzor? Otec? Bratr? Někdo jiný?

Oba hodně uznávám. Táta byl pan fotbalista, rozdával radost, krásné přihrávky. To byl můj největší vzor. Brácha to paradoxně dotáhl dál než on. Měl sice výbornou kopací techniku, ale ne tak dobrou jako táta. Zase měl skvělou hru hlavou. Uškodilo mu, že z něj ve Slavii udělali beka. On je střední, maximálně krajní záložník. Pro veřejnost byl ale vždycky obránce. Ani rychlostně na to neměl, oproti tátovi mu taky scházela větší píle a vůle. Tomáš je flegmatik, táta se dokázal víc zakousnout.

■ Fyzicky jste si všichni tři velmi podobní. V čem se od nich lišíte fotbalově?

Jsem jediný pravák. Jinak jsme podle pohybu téměř nerozeznatelní. Styl běhu máme stejný, všichni máme hlavu nahoře, hodně se při klíčcích rozpřahujeme rukama. Ani jeden z nás není žádný rychlík. Dost mě srovnávali s tátou, ale já se tomu bránil. Laťka byla vysoko. Nebylo jednoduché se mu vyrovnat, vlastně se mi to nikdy nepodařilo.

■ Všichni tři působíte na Libuši, které váš otec šéfuje. Jaké máte vztahy?

Jako rodina držíme pohromadě, vyhledáváme se i ve volných chvílích. Užívám si, že můžeme být v jednom týmu. Celý život se hecujeme. V tomhle jsem to měl nejhorší, protože jsem nejmladší. Trvalo dlouho, než jsem byl schopný se jim vyrovnat v kopání, videohrách, ale i v tenisu. ▶

I když to se mi s bráchou nepodařilo dodnes. Pořád čekám na první vítězství. Je to neuvěřitelné, ale celý život s ním prohrávám, což je s mojí povahou těžké, provázela to spousta rozmlácených raket. (směje se) Výhoda je, že je Tomáš nemluvný. On mi pořád říká, že kdyby se mnou prohrál, tak by to se mnou minimálně měsíc nevydržel, což je pravda. Já mám díky jeho povaze klid.

■ Hecujete se kvůli fotbalu?

Hráli jsme spolu už ve Všenorech, tam jsme se klasicky vsadili, kdo dá víc gólů. Přestřílel jsem ho, on mi ale na spoustu z nich přihrál. Takže jsem ho porazil s jeho pomocí.

■ Ač hrál bratr ligu a je mistrem Evropy do 21 let, vy jste díky televizi paradoxně známější. Tady máte navrch, ne?

No vidíte, díky za tip, to mě nenapadlo. Možná do něj trochu zajedu, že ho nikdo nezná, i když má 162 startů v české lize a je mistr Evropy. Ale vážně, radost by mi udělalo spíš to, kdybych ho konečně porazil v tenise.

■ Chtěl byste s bratrem dělat rozhovor? Nepatřil k nejmluvnějším fotbalistům...

Já ho párkrát v televizi viděl. On si myslí, že na to není vhodný typ, ale popral se s tím dobře. Je méně hovorný, ale znám i horší. Neříkám, že bych si ho pozval do hodinové talk show, ale na klasické zápasové studio by se hodil. Něco bych z něj vytáhl. Párkrát jsem ho zval, ale nechťelo se mu.

■ Jak si vyhovíte na hřišti ve středu zálohy?

S bráchou výborně, na přebor je to absolutně nadstandardní hráč. Dělal jsem si legraci, že jsem ve Všenorech hrál ofenzivního záložníka a záda mi kryl brácha, ten hrál se Slavií evropské poháry a má titul ze Slovenska, s Jirkou Novotným, který má 14 titulů se Spartou. Pracovali na mě, kluci, abych mohl tvořit. To jsem jim dával často sežrat.

■ Váš otec mi nedávno říkal, že by si s vámi oběma rád zahrál v soutěžním zápase. Zatím se vám to nepovedlo. Povede?

Lákalo by mě to. Táta občas naskočí, v 52 letech drží krok, což je neuvěřitelné. Jeho nevýhodou je, a to říkám i jemu, že chce být pořád lídr. Měl by přijmout jinou roli, nechťtí každý míč. On by pořád rád tvořil, ale to už mezi 25letými kluky nejde. Stále je ale platný, standardky má fantastické. Kdybychom nastoupili spolu, měli by to ale ostatní složitější. Přihrávali bychom si jen mezi sebou. Já bych hrál asi s tátou ve středu, Tomáše bychom posunuli na kraj. Třeba doprava přes nohu na Robbena, to je teď moderní.

■ Z toho tedy vyplývá, že budete dál pokračovat na Libuši?

Po zranění kolena se pořád dávám dohromady, ale na podzim bych zase chtěl hrát, Libuš je pro mě ta nejzákladnější varianta. Mám tady rodinu, sešla se parta, jakou dlouho nepamatuju. Jen je to daleko, pře-

Rodinní soupeřníci Michala Hrdličky: táta Václav a bratr Tomáš

„Každopádně budu v přeboru, Hrdličky uvidíte, ať už v jednom dresu, nebo proti sobě.“

stěhoval jsem se na sever Prahy, mám i nabídku z Trebořovic. Každopádně budu v přeboru, Hrdličky uvidíte, ať už v jednom dresu, nebo proti sobě.

■ Jaké jsou výhody a nevýhody hrát v klubu, který řídí otec?

Je to v pohodě. Táta je kritický, když někdy nadává, tak je jasné, že o něm kluci nebudou v kabině říkat, že je skvělý. Oni ho ale znají, že když je v zápalu, tak se těžko zastavuje. Váží si ho, že je to srdcař, bez kterého by fotbal na Libuši těžko fungoval. Je téměř na každém tréninku, hecuje to. Na mě byl dřív hodně náročný, ale teď už si to sedlo.

■ Jak to vůbec vypadá s vašim kolenem? Na podzim pro vás musela jet do Královic sanitka.

Vyletěla mi česka, vazy to taky odnesly, ale nebyly přetřhané. Koleny je pořád nestabilní. Mám teď trochu strach, musím se zbavit psychického bloku. To bude trvat.

ale já byl v hrozných bolestech. Ani jsem to nevím. Každý den jsem jezdil na odsávání krve, ani jsem si nemohl dojít na záchod. Hrozně nepříjemné.

■ Jak vůbec berete tenhle zájem bulváru o vaši osobu?

Když dělám tuhle práci, musím s tím počítat, navíc jsem se díky partnerce dostal do těchto sfér. Extra to neprožívám, není to celosvětová popularita, za Rozvadovem mě ani Lucku nikdo nezná. Není to nic hrozného. Někdy je to i příjemné, lidi vás zastaví, pozdraví, ještě jsem se nesetkal s negativní reakcí, když neberu anonymy, které nečtu. Má to příjemné i stinné stránky. Vadí mi ale, když si bulvár vymýšlí články, které nemají žádný reálný základ.

■ Jak často vás lidé zastavují?

Skoro denně. Kecal bych, kdybych řekl, že mě to otravuje. Ale oproti Lucce je to nic, ji zná úplně každý. Není to ale tak, že bychom nemohli

Člověk musí působit jako sluníčko, i když má starosti.

■ Cítíte se být slavný?

Neprožívám to. Zůstávám na zemi. Moji nejbližší mi paradoxně říkají, že jsem dřív působil namistrovanějším dojmem než dneska.

■ Všimáte si, že jste při vašich fotbalových zápasech sledovaný víc než ostatní?

Venku jsem to vždycky schytl, že jsem ten chytřej z televize. To mi ale vůbec nevadí, naopak. Vychutnám si to, když se mi něco povede. Pak jsem trochu provokatér. (usmívá se) Po zápase se tomu ale zasmějeme, aspoň takovou mám zkušenost. Snažím se nechovat namistrovaně, o to víc bych to dostal od lidí sežrat, až přijde pád. Na každého jednou dojde, i na mě. To si uvědomuju.

■ Jak jste se vlastně dostal ke komentování?

Náhoda. Začal jsem dálkově studovat žurnalistiku, chtěl jsem si už vydělávat. Dělal jsem v tátově autosalonu, což mě vůbec neuspokojovalo. Jestli je táta ve fotbale kritický a přísný, tak v práci to platilo

KDO JE MICHAL HRDLIČKA

Narodil se 9. prosince 1988. V žákovských a dorosteneckých kategoriích prošel technický záložník Slavií, Spartou či Bohemians 1905. Později se dostal do ligového kádru Kladna, ale start v nejvyšší soutěži nestihl, byl jen jednou na lavičce. Přes Vlašim a Všenory se dostal do Libuše, kde hraje jeho bratr Tomáš a klubu šéfuje jeho otec Václav. Kvůli častým zraněním nechal velmi brzy fotbalu na vrcholové úrovni a zaměřil se na kariéru fotbalového komentátora. V televizi Nova se vypracoval z asistenta produkce na hlavní tvář fotbalu této televize. Zápasů původně komentoval, pak moderoval ligová studia, k tomu začal na Nově uvádět Sportovní noviny. Pochází z fotbalové rodiny. Jak otec, tak bratr hráli ligu za Slavii a Bohemians 1905. Otce můžete vidět v tradičních silvestrovských derby, Tomáš je odchovancem Slavie, s níž hrál pravidelně evropské poháry, působil také v Mladé Boleslavi a ve Slovanu Bratislava. V roce 2002 se stal mistrem Evropy do 21 let. V týmu tenkrát byli hráči jako Čech, Baroš, Hübschman, Grygera či Kováč.

■ Jak jste vnímal to, že se po zranění ihned na bulvárních webech objevily články o vašem kolenu?

V tu chvíli jsem neřešil nic jiného než tu bolest. V prvních dnech byl o moje koleno docela velký mediální zájem,

vylézt z baráku. Sám vidíte, že sedíme na kafi a nikdo nás neobtěžuje. Horší to je, když člověk nemá moc náladu, ale stejně se na lidi musí tvářit, že je v pohodě. Tohle jsem se naučil od Lucky, ta to ovládá dokonale.

dvojnásob. Tím se vztahy mezi námi trochu zchladily. Rozeslal jsem proto e-maily do rádií a televize Nova, jestli nehledají nové komentátory. Vždycky jsem to chtěl dělat, když jsme hráli videohry, všechno jsem ▶

komentoval. Jakmile jsem viděl mikrofon, tak jsem ho čapnul.

■ Co se dělo dál?

Z Novy se mi ozvali, že komentátor nehlédají, ale asistenta produkce ano. Já měl podmínku, že bych se chtěl učit a školit, abych se jednou stal komentátorem. Vybrali si mě, prý pro největší zápal, pak to šlo rychle. Když si něco vezmu do hlavy, tak dělám všechno, aby se mi to splnilo. Docházel jsem na rétorické kurzy, komentoval jsem do zdi, pak mi dali nějaký záznam. Líbil jsem se, až jsem časem komentoval nejlepší utkání živě. Pak přišel další cíl: moderovat zápasová studia.

■ To je v televizní branži výš?

Výš je to trochu možná tím, že je člověk vidět na kameře, takže je to náročnější disciplína. Ze začátku je kamera ještě víc svazující. Takže ano, беру to trochu prestižněji než komentování. K tomu jsem si přibral sportovní zprávy. To není zase tak náročné, máte tam čtecí zařízení. Neříkám, že by zprávy zvládl každý, ale dá se to. Kdežto komentovat fotbal, to už je kumšt. I když si většina lidí myslí, že by to mohli dělat, není to tak. Všem kritikům bych doporučil, aby si to jednou vyzkoušeli.

■ Když jsme u komentování, co jste říkal na kritiku České televize kvůli mistrovství světa ve fotbale?

Mám zásadu, že kolegy nehodnotím, to mi ani nepřísluší. V České televizi se mi líbí, jak dělá Robert Záruba a jeho tým hokej. Ten je asi dál než fotbal. V něm je zase fenomén Míra Bosák. Toho mají lidi rádi, zasáhne široký okruh.

■ Nova teď přišla o přenosy z fotbalové ligy. Jak moc vás to štvře?

Je mi to líto, byl jsem na Nově šéfkem projektu fotbalové ligy. Vybíral jsem si hosty, témata, dal jsem do toho kus sebe. Jsme bez ligy, ale plánujeme nakoupit nějaké atraktivnější produkty. Mým snem je jednou moderovat mistrovství světa nebo Evropy. Doufám, že se do-

čkám. Myslím, že jsme si na Nově výrazně vylepšili pošramocené renomé z 90. let. Bohužel se u někoho nese, že dodnes fotbal dělat neumíme, což si myslím, že umíme. Pokud bychom takovou akci dělali, tak by to byla skvělá šance to dokázat všem. Určitě by to bylo zábavnější a atraktivnější formou.

■ A jak atraktivní se vám zdá pražský přebor?

Je v něm dost hezkých zápasů, ale obecně platí to co v lize. Někdy je to holomajzla, že je lepší jít ven s ošklivou holkou, než se na to utkání dívat. Ale oproti lize není přebor tak svázaný taktikou, je v něm hodně

šancí, týmy hrají útočně. Pro mě je to fantastická soutěž, všude je to kousek. Žádné velké dojíždění, úplně ideální. Doufám, že si přebor ještě vychutnám. Kdyby mi to zdraví nedovolilo, budu trénovat, třeba mě Zdeněk Hruška vezme jako asistenta.

■ Opravdu?

Ta moje kolena, to není normální. Říkám si, jestli to není nějaké znamení, že bych se měl věnovat něčemu jinému. Trénování je varianta, i když vím, že fotbalistovi nic nenahradí pocit ze vstřelené branky, ty zápasové endorfiny a po konci pivo s ostatními. ■

INZERCE

kasa.cz

jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

5 MINUT
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30 DNÍ**
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9-Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

POD PALBOU

CÍL? BÝT RESPEKTOVANÝ!

ROZHODČÍ KAREL KUČERA V PRAVIDELNÉM DOTAZNÍKU

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: PAVEL JIŘÍK

Jeho příběh je na první pohled podobný jako u dalších rozhodčích. Zranění, pauza a pískání. KAREL KUČERA je zejména díky studiu archeologie a historie rozhodně originálem mezi pražskými arbitry.

■ **Prozradte něco o sobě... Co děláte, kde jste studoval, jaké máte koníčky?**

Nyní končím studium raně středověké archeologie na Ústavu pro archeologii na UK v Praze a historii v Hradci Králové. Největší koníčky jsou ty, které tvoří jádro těchto oborů – dějiny, krajina, kultura.

■ **Kde a jak jste se dozvěděl o možnosti stát se rozhodčím a jak dlouho trvalo, než jste poprvé pískal?**

K pískání mě přivedli pánové Jindáček a Jehlička. Poctivě oslovovali všechny dorostence, u kterých se začaly objevovat opakované zdravotní problémy, zda by raději nechtěli zkusit cestu rozhodčího. Mladší dorost jsem strávil o francouzských holích a dál se na hraní necítil. Pak to šlo velmi rychle – seminář, nákup dresů a čtrnáct dní po semináři utkání IV. třídy Olešnice v Orlických horách – Lukavice. Na něj asi nikdy nezapomenou: tři červené karty, přísliby brzké smrti mířené od laických asistentů. To, že jsem utkání přežil, považuji dodnes za svůj největší rozhodcovský úspěch.

■ **Jak se udržujete v kondici?**

Kondici jsem zatím nijak systematicky neudržoval, vystačil jsem si s občasným plaváním, kolem a pravidelnou turistikou. V poslední době cítím, že je ale třeba přidat.

■ **Kam se chcete jako rozhodčí dostat a co vás k tomu motivuje?**

Neznám mnoho rozhodčích v mém věku, kteří by si nepřáli řídit utkání vyšší soutěže, než je ta, kterou právě rozhodují. Jedna věc je přání nebo ambice, druhá pak schopnost a kvalita. Já si zatím nedávám vyšší cíle než pracovat na svých výkonech. Stát se týmy a kolegy profesně i lidsky respektovaným rozhodčím. I to jsou myslím vysoké cíle.

U malých fotbalistů začínal každý!

■ **Charakterizujte svůj styl pískání...**

Jeho nejcharakterističtější rysem je, že má stále mnoho disciplín, ve kterých se lze zásadně zlepšit.

■ **Řekl jste si někdy po utkání větu: „To byl můj poslední zápas!“ Kolikrát a proč?**

Jen jednou, když jsem si v 85. minutě utkání Střešovice – Nusle podvrtnul kotník. Utkání jsem navzdory zdravotnímu rozumu dopískal, ale několik dalších dnů nevěřil, že se na nohu ještě vůbec postavím.

■ **Jakou radu byste dal začínajícím rozhodčím?**

Aby co nejpozorněji naslouchali radám zkušenějších. A aby v sobě měli pokoru. Za její nedostatek v začátcích bych si dnes nejradši nařekoval. ■

ZEPTAJTE SE KOLEGY JANA ŠVORCE Z PŘÍŠTÍHO DOTAZNÍKU ÚPLNĚ NA COKOLIV!

Jistě jsi sledoval zápasy MS v Brazílii. Jaký je tvůj názor na využití moderních technologií při rozhodování zápasů, resp. jaké pravomoce bys ponechal rozhodčím a které svěřil videu? A dovedeš si představit užití mizického spreje v pražských soutěžích?

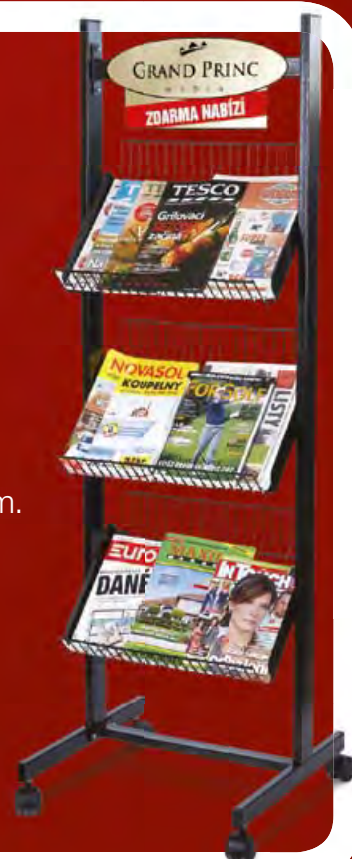
BUĎTE S NÁMI NA OČÍCH, VYUŽIJTE NAŠÍ DISTRIBUČNÍ SÍŤ!

- Zajišťujeme distribuci vašich propagačních katalogů, letáků, firemních materiálů a dalších tiskovin.
- Vysoká míra zpětné odezvy.
- Výběr lokalit přizpůsobíme vašim požadavkům a potřebám.

Více informací na tel.: +420 777 769 663

www.gpmedia.cz

GRAND PRINC
M E D I A

TÉMA

STŘEŠOVICE: VYTOUŽENÝ PŘEBOR PŘINESLA KONCEPCE I TRPĚLIVOST

TRADIČNÍ PRAŽSKÝ KLUB Z PRAHY 6 SE PO DLOUHÝCH LETECH VRACÍ DO NEJVYŠŠÍ PRAŽSKÉ SOUTĚŽE. CO ZA TÍM STOJÍ?

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL JÍŘÍK ST.

Na tuhle chvíli čekaly fotbalové STŘEŠOVICE 40 let! Právě tak dlouho chyběl jejich mužský tým v pražském přeboru. Po letech marného dobývání nejvyšší metropolitní soutěže se klub z Prahy 6 dočkal, když se výš posunul dodatečně ze 3. místa I. A třídy. To bylo slávy. Střešovice se tak můžou pochlubit unikátní bilancí: jejich první týmy ze všech kategorií teď hrají přebor. Podívejme se, jak se postup tvořil. A co od něj očekává předseda klubu a zároveň trenér A-týmu Radek Trhlík?

1

KONCEPCE 100 LET

Moc se neví, že postup do přeboru byl jedním z hlavních cílů koncepce, kterou Trhlík se svými kolegy z vedení Střešovic vypracoval před více než deseti lety, když nastoupil na pozici šéfa klubu. Koncepce se jmenovala „SKS 100“ a měla vrcholit postupem do přeboru v roce 2011, kdy Střešovice slavily stoleté výročí. To nevyšlo, dočkaly se však o tři roky později.

Radek Trhlík: „Postup je vyvrcholením desetileté práce. Koncepce nebyla stanovena pouze na áčko, ale na celý klub. Šlo o stabilizaci majetkových vztahů, ekonomiky klubu, o společenské postavení Střešovic i sportovní cíle. Když jsme ji sestavovali, byli jsme v I B třídě, měli jedno hřiště, neradostnou ekonomickou situaci a přesto, že jsme měli dobře nastartovanou mládež, někteří lidé se smáli, že je to uto-

pie, která neodpovídá realitě. Sportovní plán stanovil cíl mít v každém ročníku jedno družstvo, to se nám daří, i když to není lehká věc. Ve všech kategoriích jsme chtěli také mít A-tým v přeboru. U mládeže to vycházelo, jen muži pokulhávali. Jejich postup je naplnění posledního bodu koncepce. Já ji od začátku věřil a nebyl jsem sám. I když byly cíle daleko a práce dost, na našem příkladu je vidět, že se dají plnit.“

2

TRPĚLIVOST

Žádné unáhlené změny a emotivní obraty. Trpělivost a víra přinesly požadovaný výsledek. Střešovice se nevydaly cestou „nákupu úspěchů“, vše si pečlivě budovaly. Orientovaly se v převážné většině na vlastní fotbalisty, kteří hráli zadarmo a žili s klubem. I za cenu toho, že jim bude trvat delší dobu, než se dostanou do fáze, aby měly na postup.

Radek Trhlík: „Nechtěli jsme dopadnout jako některé kluby, které se rychle dostaly do přeboru, a pak ještě rychleji zmizely. Viděli jsme, že mají Střešovice velký a nevyužitý nejen lidský potenciál. Šli jsme postupnými kroky, odškrtačili jsme si jednotlivé body. Nej dřív jsme vyřešili všechny nejasné smlouvy a majetkoprávní vztahy, uzavřeli jsme průšvihy z minulosti, srovnali ekonomiku, abychom nežili v nejistotě, že bychom jednoho dne neměli kde hrát a trénovat. Pak přišel na řadu areál, rekonstruovali jsme kabiny, získali od Tatrany Střešovice horní hřiště, z kterého se později stala umělka, žáci byli přeborníci Prahy, nakoukli jsme do žákovské divize, dokázali sehnat peníze na alespoň částečné náhrady nákladů trenérům. Po čase jsme si mohli dovolit získat i profesionálního šéftrenéra mládeže. Nebyl to náhlý skok. Věřili jsme, že když ve Střešovicích udržíme lidi, kteří mají ke klubu nějaký vztah, časem se jejich dobrá práce projeví. Neříkám, že jsme všechno věděli, samozřejmě jsme dělali chyby a někdy prohrávali, ale celkově se nám dařilo.“

3

RADOST Z POSTUPU

Už před rokem byly Střešovice přeboru VELMI blízko. V předposledním kole I. A třídy hostily Radotín: k posunu jim stačila jakákoliv výhra.

Jenže Radotín na střešovickém hřišti dominoval, vyhrál 4:0. V dalším kole mu pak stačila remíza, kterou uhrál. Výš tak šel díky lepším vzájemným zápasům. Ani v minulé sezoně to se Střešovicemi nevypadalo s ohledem na postupové naděje dobře. Cholupice byly suverénní, ve Střešovicích už málokdo věřil, že by sezona 2013–2014 mohla být historickou. A přece. Dodatečný postup po odstoupení Bohemians Praha B náležel podle pravidel druhé Krči, jenže ta skončila. Na řadu tak přišly Střešovice...

Radek Trhlík: „Je pravda, že po špatném podzimu postupu z prvního místa věřil málokdo. Pořád jsme si ale říkali, že musíme hrát až do konce, už kvůli našim fanouškům. Někaké neoficiální zprávy jsme měli už delší dobu, ale naplno jsme přeboru uvěřili až po losovacím aktivu, kde jsme byli uvedeni jako jeho účastníci. Není to postup jako každý jiný. Je to pro Střešovice postup po čtyřiceti letech, takže je zcela výjimečný. Jen škoda, že jsme ho nemohli oslavit na hřišti společně s fanoušky a mnoha hráči minulých kádřů, kteří přes svoji výbornou práci na tuto metu nedosáhli. Na postup jsme hrdí a do přeboru se těšíme. Naposledy ho hráli v sezoně 1974–75. Vyšší soutěž tady nikdy nebyla, v přeboru je maximum 9. místo z roku 1971 – ▶

Vítězné doutníčky? Musejí být!

Co dodat?

máme tedy motivaci udělat historický výsledek. Ale už uplynulá sezona byla jednou z historických. Kromě áčka postoupilo i béčko do I. A třídy, mladší dorost vyhrál přeborníka Prahy, žáci byli třetí. Předtím jsme zase vyhráli pohár žáků, otevřeli umělků, vybojovali žákovskou divizi. To všechno jsou pro nás historické momenty.“

4

ZÁBAVA BEZ STAROSTÍ

Pěkný areál, příjemné prostředí uprostřed čtvrti plné krásných vil. Už jen tak můžou Střešovice oživit Pražská teplárenská přebor. Ale nejen tím. V klubu doufají, že budou zajímavým zpestřením také po herní stránce. Trhlík by chtěl hrát zábavný fotbal bez starostí se záchranou. Zajímavé bude také sledovat návštěvnost ve Střešovicích. Kolem klubu se sdružuje poměrně silná komunita, která dění sleduje a prožívá ho.

Radek Trhlík: „Obecně vyznámám pravidlo, že nejlepší obranou je útok. Tím bychom se v přeboru rádi řídili, tohle heslo se nám líbí. Když jsme potřebovali podporu lidí, na důležité zápasy vždycky přišli. Na ty běžné tolik nechodili, věříme ale, že to v přeboru bude lepší. Záležet bude hlavně na

nás. Já věřím, že do přeboru patříme. Z hlediska počtu a kvality mládežníků se řadíme mezi nejvýznamnější pražské neligové kluby. V tomhle směru doufáme, že se to potvrdí i dále, pro-

A třída. Máme s přeborovými celky nějaké zkušenosti z pohárových zápasů či přáteláků. Je nám ale jasné, že atmosféra mistrovského utkání je jiná a nečeká nás nic jednoduchého.“

Kouč A-týmu Radek Trhlík

tože áčko i béčko doplňujeme v dřtivě většině našimi hráči, kteří vycházejí z dorostu. Tohle je naše dlouhodobá strategie, na které není důvod něco měnit. Aspoň dokud nenarazíme. Víme, že je přebor kvalitnější než I.

5

KOPALOVY GÓLY. NEBO NĚKOHU JINÉHO?

Žádné známé osobnosti, Střešovice by v přeboru měly sázet hlavně na

týmové pojetí. Nejznámějším mužem sestavy bude pro většinu fanoušků Pavel Kopal, útočník, který na sebe v přeboru upozornil už v předminulé sezoně, kdy střelil za Tempo. Kádr bude dost široký. Áčko trénuje společně s béčkem, hráči různě rotují. Do toho můžou trenéři vytáhnout nějakého nadějněho dorostence, kterých je ve Střešovicích dost.

Radek Trhlík: „Doufám, že je kádr dost kvalitní na to, abychom utáhli jak přebor, tak I. A třídu. Nemáme to vyzkoušené, ale věřím, že to můžeme zvládnout. Každý hráč v našem kádru je specifická osobnost. Samozřejmě základ bude tvořit tým, jenž postup vybojoval. Posílení budeme na několika místech většinou návraty vlastních hráčů. Pavel Kopal je jedním z nich. V přeboru už dokázal, že góly dávat umí, ale má za sebou roční pauzu po zranění. Jsou tam i další kluci hladoví po gólech a bodech. Na nás s Jirkou Vajnarem je, abychom dokázali využít jejich předností, eliminovat slabiny a sestavit soudržné mužstvo. Budeme pokračovat ve sledování soupeřů a s rozbory u videa, ke kterým někdy přistupujeme. Je to takové oživení přípravy a její zpestření. Je lepší, když to kluci vidí, pak se nám lépe argumentuje a oni to víc berou.“

To jsou oni, nováčky přeboru ze Střešovic...

PREZENTACE PŘEBORU JAKO ODMĚNA

Pražská teplařenská přebor je velmi sledovaná soutěž. Pomáhají k tomu webové stránky www.fotbalpraha.cz, kde o ní najdete spoustu informací. Kromě rozhovorů, statistik a ohlasů se můžete dívat na zápasy živě či sledovat profesionální videoreportáže nebo sestřihy gólů. Střešovice jsou velmi otevřený klub, jeden z těch v Praze, který má dobře fungující web. I proto se těší na zvýšený zájem o přebor. S ním je ovšem spojená také povinnost točit zápasy.

Radek Trhlík: „Na tuhle veřejnou prezentaci přeboru se těší kvůli hráčům. Ti hodně sledují informace na internetu. Teď si budou moct číst o sobě ve větší šíři a kvalitě. Prezentace přeboru je na výrazně vyšší úrovni, než to bylo v I. A třídě. Pro hráče je to jeden z druhů odměn. Taky budeme mít po letech nové soupeře. Nejvíce se vždycky těšíme na ty, kteří sídlí blízko Střešovic. V I. A třídě jsme neradi jezdili někam do „východní konference“. Z tohoto pohledu pro nás bude zajímavý zápas třeba na Přední Kopanině. Těšíme se na obnovenou premiéru Střešovic, z tohoto pohledu to pro nás v úvodu soutěže bude trochu speciální. Organizačně budeme připraveni. Finančně bude přebor jen trochu nákladnější. Jde hlavně o záležitosti spojené s natáčením zápasů a odměnami rozhodčích. Hráči u nás výplaty nedostávají. To zůstává. Snažíme se, aby cítili, že si jejich práce pro klub vážíme, a vytváříme takové podmínky, aby kluci za Střešovice hráli, protože chtějí. Ne aby sem chodili na brigádu.“

DALŠÍ VIZE

Část lidí ve Střešovicích je stále v postupové euforii, někteří jsou spíš v očekávání, co Pražská teplařenská přebor přinese. Klub bude mít ambice se v nejvyšší krajské soutěži usadit natrvalo. Právě to je jeho cíl a vize.

Radek Trhlík: „Věřím, že to nebude v přeboru jen na rok. Chceme potvrdit náš názor, že do nejvyšší pražské soutěže patříme. To je naše základní ambice. Výš nemyslíme, to zatím není téma. Pro nás je důležitá i provázanost s ostatními dvěma dospělými týmy. Kromě béčka máme i céčko, z něhož jsme udělali juniorku. Má za sebou zkušební sezonu a celkem to klaplo. Chybělo jen málo k postupu do I. B třídy. Juniorka je vytvořena proto,

aby usnadnila přechod kluků z mládeže do mužů. V tomto období jsme ztraceli mnoho hráčů a doufáme, že se to zlepší. První výsledky už máme. Osobně doufám, že se jednou ve Střešovicích dočkám i D-týmu. Za rok bych chtěl klub vidět nejméně v takové kondici, v jaké je teď. Jak ohledně úrovně soutěží, tak úrovně práce a počtu dětí. Máme tedy 250 mládežníků v 11 družstvech, k tomu tři týmy dospělých, to je celkem 350 aktivních hráčů. Když se k tomu přičtou rodinní příslušníci, dělá to přes tisíc lidí. Naším plánem není tyhle počty výrazně zvyšovat, ale udržet je, což je v dnešní době velmi těžký úkol. V každém ročníku máme jedno mužstvo, chceme, aby se trenéři vzdělávali a klub se celkově posouval. Nemůžeme trenéry sice platit, jak by si zasloužili, ale snažíme se jim podmínky v rámci možností postupně vylepšovat.“ ■

KOLOVRATY – DOKONALÝ POSTUPOVÝ HATTRICK

Tři roky, tři postupy. Na co jiné kluby čekají desetiletí, zvládli fotbalisté Kolovrat v rekordně krátkém čase. Ještě nedávno toho fanoušci fotbalu v metropoli o týmu z jihovýchodního okraje Prahy příliš nevěděli, teď patří do Pražské teplařenské přeboru. „Podařilo se nám něco unikátního. Moc týmů se třemi postupy v řadě asi nebude,“ raduje se předseda klubu Pavel Hrubý.

Může báječná postupová jízda pokračovat i v přeboru? Stěží. Už takhle jsou fotbalisté Kolovrat dál, než předpokládali. „Pro nás byl historickým úspěchem už postup do I. A třídy, teď jsme ještě o patro výš, což je skvělé,“ přiznává Hrubý.

Když Kolovraty v sezoně 2013/2014 vstupovaly do A skupiny I. A třídy, ambice jim nechyběly. Že však skončí na druhém místě za Tempem, což byla nakonec postupová pozice... To se vůbec nečekalo. Nebyl to sice „čistý“ postup z prvního místa, ale na to se historie ptát nebude. Kolovraty jsou v přeboru. Tečka.

„Samozřejmě je něco jiného, když si ten postup uhrájete z prvního místa. Ale když už ta šance je, tak jsme chtěli do přeboru jít. Odmítnete postoupit výš a ta možnost se vám už třeba nemusí naskytnout,“ říká Hrubý. „Když jsme posílali přihlášku, tak jsme do kolonky zájem o postup vyplňovali ano.“

NÁHODNÉ ZJEVENÍ? NE!

V tu chvíli ještě bojovaly Kolovraty o první pozici, kterou uhájilo Tempo – to bylo favoritem této

skupiny. Celek z periferie hlavního města, z části se zhruba 3500 obyvateli, velmi příjemně překvapil. Už potření v řadě. Zdá se, že to nebylo náhodné zjevení. Když se podíváte do minulosti, v klubu stále přibývá mládežnických týmů, k tomu je „v laufu“ i áčko. „Nehledíme jen na mužskou kategorii. Pro nás je úspěch, že se starší žáci udrželi v přeboru. Těší nás, že máme pokryté všechny mládežnické kategorie. Je to signál, že lidé v klubu pracují dobře, a ty postupy jsou pro ně odměna,“ pochvaluje si Hrubý. „S postupem mimo pořadí jsme dopředu nepočítali. Až po posledním kole jsme měli nějaké informace ze svazu, že tam některé týmy nebudou a šance se nejspíš objeví. A taky se objevila. My se do přeboru nehnaří za každou cenu. Dostali jsme se do příjemné situace. Po dvou postupech jsme nečekali, že bychom zase byli mezi první trojkou.“ Díky tomu teď začíná pro Kolovraty sezona, která bude minimálně s ohledem na soutěž, již se zúčastní, jistě tou nejslavnější v 88leté historii. „Dělali jsme práce na estetickém vzhledu areálu, chystali jsme se na nové věci.

Čeká nás třeba povinnost natáčet zápasy. Přebor je víc mediálně sledovaný. Sám jsem zvědavý, jak to dopadne. I tohle bude pro všechny novinka. Věřím ale, že budeme na přebor po všech stránkách připraveni,“ říká Hrubý. Změní se třeba to, že v dřívějších dobách odmítal trenér Jindřich Všeotečka z pověrčivosti rozhovory pro server www.fotbalpraha.cz. Teď ho bude čekat zapnutý diktafon kvůli hodnocení po každém zápase. Kolovraty se vždy blížily vyšší soutěži, tak nechtěl nic zakřiknout. Zastupoval ho právě předseda Hrubý, který se při vzpomínce na I. A třídu směje: „Trenér by s vámi mluvil, asi jen kdybychom hráli někde kolem osmé místa.“

S tímhle umístěním by byl absolutní nováček v přeboru určitě spokojený. Los ho ale v prvních dvou kolech poslal na hřiště soupeřů: začíná ve Vršovicích, pak hraje na Tempu. První přeborový zápas na svém hřišti zažijí Kolovraty poslední srpnový den proti Přední Kopanině. Nejprestižnější utkání pak bude proti poslednímu vítězi soutěže z Královic. Jejich hřiště leží zhruba tři kilometry vzdušnou čarou od toho v Kolovrattech. Ještě blíž byla Uhřetěves, která však sestoupila. „Na derby s Královicemi se moc těšíme,“ povídá Hrubý za Kolovraty, kde se bude i nadále vyvírat dobrovolné vstupné.

DŘÍV NEŽ SE ČEKALO

Ohledně návštěv by mohlo mužstvo patřit ke špičce přeboru. Na I. A třídu chodilo přes sto lidí, což je na nejvyšší pražskou soutěž výborné číslo. „Chceme, aby se k nám dál chodili lidé bavit fotbalem. Je asi logické, že teď přijde víc porážek než v minulých sezonách, ale uděláme všechno pro to, abychom to zvládli,“ slibuje Hrubý. „Určitě se nechceme dostat do situace, abychom od třetího čtvrtého kola hráli o záchranu. Naším cílem je hrát v klidném středu tabulky. Přebor byl ale v minulé sezoně hodně vyrovnaný, takže uvidíme, jak to bude vypadat v té nové. Na postupový hattrick asi nenačkáme. Už tenhle postup přišel dřív, než jsme čekali,“ přiznává.

V týmu dojde k drobné obměně oproti I. A třídě. Fanoušci by měli vidět několik nových tváří. „Potřebujeme posílit. Dva roky se nám zranění vyhýbala, ale na jaře v I. A třídě přišla, k tomu se přidaly studijní cesty. Musíme být i v tomto směru na přebor připraveni,“ ví Hrubý. „Je jasné, že s novými hráči přijde určitý zásah do týmu, ale věříme, že to bude klapat. Chceme hlavně hráče, kteří si chtějí přebor zkusit. Zájem hrát za Kolovraty musí mít především ten fotbalista. Pro nás je hlavní, že pracujeme dobře s mládeží, chceme si vychovat svoje hráče pro budoucnost. Měli kluci se chodit na zápasy áčka dívat, mají zájem, to nás moc těší.“ ■

**35 studií
po celé ČR a SR**

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

**Služby
studia koupelen**

- GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- VÝPIS MATERIÁLU
- TECHNICKÁ ZPRÁVA
- ODBORNÝ PERSONÁL
- ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

STUDIA KOUPELN V PRAZE

- **Praha, Sykora Home:** Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- **Praha-Jinočany,** Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- **Praha-Podolí:** Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- **Praha-Uhřetěves:** Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

EXTRA

KDO JSME!?

TVŮRCI SPECIÁLU PROZRADILI, JAK TO MAJÍ S FOTBALEM I NĚCO ZE SOUKROMÍ

FOTO: ARCHIV, MAREK JENŠÍK – ANTECOM

Již ČTYŘICET čísel Pražského fotbalového speciálu jste mohli v posledních čtyřech sezonách pročitat. Pravidelně i nahodilě rubriky pro vás vznikly převážně z „per“ a fotoaparátů ustáleného kolektivu autorů. Chcete se o nich dozvědět něco víc? Pak máte možnost v exkluzivním stručném dotazníku...

1. Já a fotbal...
2. Komu fandím a proč...
3. Čím se živím...

LUKÁŠ VRKOČ

editor/redaktor, věk: 34, stav: ženatý

1. Když mi v pěti letech doktor ze zdravotních důvodů zakázal hokej, byl jsem smutný a rodiče vymýšleli, co jiného bych mohl dělat. Už bylo domluvené lyžování, ale najednou zazvonili kamarádi, ať s nimi jdu na tréninky Bohemky. Zůstal jsem tam tři roky a pak přešel na Háje. Talent jsem fakt nebyl... Na „Jižáku“ jsem strávil šest let, přidal ještě jednu sezonu na hostování v Hostivaři a v patnácti skončil úplně. Šel jsem hrát hokejbal. Jinak fotbal hlám týden co týden na stadionech, v televizi nebo v různých fantasy soutěžích a pravidelně během letní a zimní pauzy od hokejbalu chodím na „přáteláčky“ s týmem veteránů mého táty.

2. Na prvním místě je u mě Newcastle United FC, na jehož zápas jsem se vloni v prosinci konečně dostal. Aktuality v klubu sleduji prakticky denně, což se nedá říct o českých tý-

mech, z nichž mě zajímá Dukla (kvůli tátovi) a Sparta. Ale že bych to nějak prožíval, to vůbec ne...

3. Šestým rokem dělám redaktora rubrik cestování, sportstyl atd. ve společenském týdeníku. Dříve jsem pracoval mj. v Lidových novinách, Sportu, Gólu a nárazově se věnoval prezentaci a spolupořádání dalších sportovních akcí.

MILOSLAV JENŠÍK

redaktor, věk: 78, stav: ženatý

1. Hrával jsem ho a vedle něho i hokej závodně jako žák a dorostenec. I když pak na vysoké nad fotbalem získal navrch basketbal, zůstal jsem mu (i hokeji) věrný jako publicista zavrtaný do historie.

2. Jako desetiletý Smíchovčan jsem roku 1946 začal fandit Viktorce! Do té doby jsem nikdy na Žižkově nebyl, dokonce jsem ani nevěděl, jaké tam jezdí tramvaje. Jak to přišlo? Tři kluci z jednoho domu jsme rozjeli stolní jedno knoflíkové fotbalu. Starší měli přednost volby klubů a samozřejmě sáhli po obou „S“. Vybral jsem si tedy Viktorku, protože těsně předtím jsem se spalou v po-

steli přelouskal Poláčkovy Muže v offsidu. Začal jsem se o pruhované víc zajímat, a než jsem se nadál, byl jsem v tom až po uši. Co já kvůli té pro Smíchov kacířské víře zkusil v chlapecké třídě, jejíž náklonnost se až na mě zhruba půl na půl dělila mezi sešívání a rudé! Když potom žižkovský klub na dlouhá léta zanikl, začal jsem fandit Spartě. A dnes? Při psaní příběhů z české fotbalové historie je objektivita zákonem, který se úzkostlivě snažím neporušit. Ale srdíčko mi pro ty dva kluby přece jen vždycky zabuší rychleji...

3. Byl jsem dlouhá léta časopisecký a pak i nakladatelský redaktor, po roce 1989 šéfredaktor. Jako tvůrce a šéf úspěšného vydavatelství jsem všechny kolem šokoval, když jsem o svých šedesátinách požádal o odchod do důchodu. Ne abych točil palci mlynek, ale abych se mohl plně věnovat psaní – především knih nejen o sportovní, ale také o válečné historii. Snad mi to ještě pár pátků vydrží.

RADIM TRUSINA

redaktor, věk: 32, stav: ženatý

1. Celoživotní spojení a závislost. Když jsem byl malý, viděl jsem na samoobsluze leták s nábořem do fotbalového klubu Sokol Stodůlky. Hned jsem běžel za rodiči, aby mě tam vzali. Od té chvíle jsem fotbal neopustil, už 26 let. Je spousta za-

jímavých sportů, ale nikdo mě ještě nedokázal přesvědčit o tom, že existuje nějaký zábavnější, než je právě fotbal. Kvůli němu jsem dojížděl do školy přes celou Prahu, obětoval jsem mu spoustu času, dobrovolně si letní prázdniny mimo Prahu krátil na 14 dní. Fotbal mě naučil disciplíně, vytrvalosti, přinesl mi spoustu kamarádů, ale taky manželku. Díky fotbalu jsem poznal kus světa, navštívil slavné stadiony, ale také se naučil ovládat a krotit své emoce. Až na operaci kolena mi nepřinesl nic špatného.

2. Když střílel góly Gary Lineker, fandil jsem kvůli němu Anglii. Lineker už dávno nehraje, takže sympatie k Anglii skončily. Obecně přeju skotským týmům v evropských pohárech. Skotský styl fotbalu mě fascinuje. Neskutečná jízda. Sleduji všechny svoje bývalé kluby, pár jich bylo: Stodůlky, Slavia, Vršovice, Zličín, Přední Kopanina, Brandýs nad Labem, Tempo, Uhelné sklady, Střešovice. Dlouho jsem byl ve Slavii, kde jsem si zahrál dorosteneckou ligu a potkal zajímavé soupeře: Baroš, Hübschman, Rajnoch, Jun, Plašil... Slavii jsem v té době logicky fandil, zažil jsem v ní jako mládežník slavný titul z roku 1996 i tažení Pohárem UEFA až do semifinále. Domácí zápasy jsem sledoval přímo z plochy, kam jsme chodili podávat míče. To ▶

LUKÁŠ VRKOČ

MILOSLAV JENŠÍK

RADIM TRUSINA

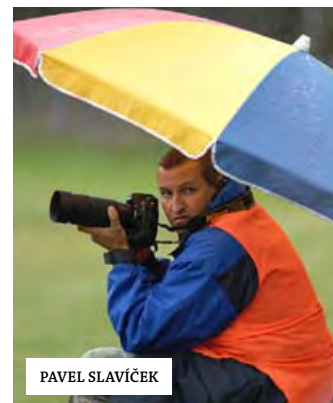
ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK

ONDŘEJ HANUŠ

PAVEL JIŘÍK

PAVEL SLAVÍČEK

byl velký zážitek. Ke Slavii jsem měl silné pouto, ale časem jsem jí automaticky fandit přestal – kvůli práci. **3.** Už 12 let pracuji jako fotbalový novinář. S výjimkou téměř čtyřletého hostování v deníku Sport jsem věrný MF DNES. I proto nejde, abych nějakému klubu přál víc než jinému. I když někdo nevěří, jde to. Největší odměnou pro mě je, když o mně někdo vyhláší, že jsem spartan, další zase že slávista. A stává se to... Je to pro mě důkaz, že člověk nikomu nestrání. Naučil jsem se fotbal vnímat bez emocí, беру výsledky tak, jak přijdou. Bez nadšení či vzteku. Vždycky je vám nějaký klub sympatičtější kvůli hernímu projevu, osobnostem v týmu, ale obecně se od toho vždy dokážu odtrhnout a chovat se profesionálně. Díky téhle práci jsem zůstal u fotbalu, což je úžasné.

ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK

redaktor, věk: 29, stav: svobodný

1. Fotbal je pro mě největším koníčkem, příjemnou práci a věčným souputníkem. Do meruny jsem kopal od mala, v šesti letech jsem začal hrát za Slovan Bohnice, odkud jsem se v jedenácti přesunul na Admiru. Hrál jsem v útoku, pak mě radši šoupli do brány, kde mi to ale celkem šlo. Kariéru, která ale nebyla nijak zvlášť slibně rozjetá, jsem ukončil kvůli problémům s kolenem v patnácti letech.

V osmnácti jsem stál u zrodu klubu Ústavan 01 KK, který dnes hraje třetí ligu „Hanspaulky“.

2. Jednoznačně Spartě. Když mi bylo šest, vzal mě děda na Letnou, kde ACS hrála s Olomoucí. Nezapomenu, když Petr Vrabec dal v nastavení z penalty na 3:2. Děda vedle mě řval, stejně jako celá protilehlá tribuna. Trochu jsem se bál, ale zároveň mi po zádech běhal mráz a v břiše legračně šimralo. Ze zahraničních klubů je mi sympatický Sheffield United FC.

3. Dělán redaktora zahraniční rubriky v jednom, resp. dvou nejmenovaných denících. A samozřejmě píšu pro PFS!

ONDŘEJ HANUŠ

fotograf, věk: 35, stav: ženatý

1. Vždy jsem měl velice kladný vztah ke sportu a hlavně k fotbalu. Už jako malý kluk jsem si s balonem dokázal hrát za domem až do setmění. Dnes si již zakupu pouze s přáteli o dovolené... Během sezony většinou fotografuji 2–3 fotbalová utkání za víkend, podle toho, jaké jiné sportovní akce mám domluvené na focení.

2. Od té doby, co se věnuji focení fotbalu profesionálně, nemohu a ani nechci fandit jen vybraným týmům. Mám týmy oblíbené a ty méně oblíbené. Jako fanoušek a fotograf fot-

balu fandím sportu jako takovému, fair play a rodinné pohodě na stadionech a hřištích. Jako fotograf FK Dukla Praha přeji samozřejmě sportovní úspěchy tomuto týmu. Jinak jako Pražák, fandím pražskému fotbalu. Najezdím za focením po Praze spoustu kilometrů a navštěvuji všechny druhy fotbalových soutěží a hřišť. Fotbalové A, B třídy, přebor, divize, ČFL, FNL, Synot liga, reprezentace. Oblíbených míst mám opravdu hodně.

3. Pracuji jako vedoucí banketního oddělení v 5* hotelu v centru Prahy. S týmem čítajícím osm lidí zajišťuji hladký průběh konferencí, meetingů a večírků. Mojí druhou prací je fotografování – sportovní a reportážní fotografie. Mé fotky najdete nejen v PFSpeciálu, webu PFS fotbalpraha.cz, ale také v novinách, časopisech, na internetových portálech, ve fotobankách atd.

PAVEL JIŘÍK

fotograf, věk: 56, stav: ženatý

1. Pocházím z Tábora, kde jsem do ZVS (základní vojenská služba – pozn. red.) hrál za místní Vodní stavby (nyní Tábořsko). Syn začal hrát fotbal za SK Střešovice 1911, já tam s mou B licenci začal trénovat a později pečovat o areál. Nyní se plně věnuji fotbalu pouze přes hledáček svého fotopřístroje.

2. Od mládí jsem fandil Slavii, ale co se tam nyní kvůli vedení děje, nelze slušně komentovat. Držím palce Bohemce a Střešovicím kde se daří práce s mládeží. Nemusím oddíly, které nemají mládež a pouze hráče kupují.

3. Určitě ne fotografováním – to je pouze koníček, pracuji jako ostraha.

PAVEL SLAVÍČEK

fotograf, věk: 41, stav: ženatý

1. Prakticky nikdy jsem ho vážně nehrál. K focení fotbalu jsem se dostal přes svého syna, který kopal od fotbalové školičky v Tempu. Začal jsem tím, že jsem fotil jen jeho. Potom zápasy jeho týmu. Nakonec jsem se stal „dvorním“ fotografem celého klubu, kterým jsem dodnes. Fotím všechno, všechny, včetně mimofotbalových akcí.

2. Za mých mladých let jsem fandil vršovickým Bohemians. Dnes nemám vyhraněný tým. Českou ligu prakticky nesleduji, na fotbal světový se však dívám rád. Momentálně se mi nejvíce líbí zápasy Realu Madrid – je to živé, útočné, technické a je na co se koukat. Na rozdíl od Barcelony, která dokáže přihrávkami vrátit balon ze soupeřova vápna až k brankáři.

3. Jsem vyučen telefontním mechanikem. Celých 22 let své činné služby nic jiného nedělán. Nyní pracuji na pozici oblastního vedoucího. Řemeslo mám moc rád, stále mě baví a naplňuje.

LEGENDY

HOJEROVÉ, BRATŘI A PROTINOŽCI

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU, JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Přemožitelé Turků (5:2) na OH v Paříži roku 1924: zleva kapitán ANTONÍN HOJER, Sedláček, Štaplík, Štapl, Jelínek, Krombholz, Mahrer, Jan Novák, pod nimi Pleticha, FRANTIŠEK HOJER a Čapek.

Derby bratří HOJERŮ. Jak jinak označit ligový souboj obou „S“ v sobotu 21. února 1926 na Spartě? Domácí vyhráli 3:2, ale zápas i výsledek by byly dávno zapomenuty, nebýt klíčových rolí těch dvou. Antonín i František byli kapitány svých mužstev, ačkoli ten druhý se ve Slavii ještě ani neohrál. Kopaly se tři penalty. Tonda suverénně proměnil jednu, Franta dvě.

Není už ten malý příběh sám o sobě velkou a kouzelnou legendou? Hlavně v mladších letech si byli Tonda a Franta navenek tak podobní, že si je občas pletli i spoluhráči a kamarádi. Když oba ještě oblékali rudý dres, v jednom utkání s Libní způsobila ta podoba legrační zápletku, pro kterou soudi předčasně ukončil zápas. Vyloučil Hojera a po chvíli slyšel: „Hojere, podej!“ A ten trestanec mu tam opravdu běhal dál, jako kdyby se nechumelilo: „Co tu děláte? Vás jsem přece vyloučil!“ – „Pane rozhodčí, to byl brácha.“ – „Poslyšte, nechte si ty vtipky! Alou do kabiny!“ Muž s píšťalkou si to nechal vysvětlit, teprve když bylo po všem a oba bratři se před ním postavili jeden vedle druhého...

JAK SI JE NEPLÉST?

Oba byli urostlí jako sosny a tvrdí jako křemen, mimořádně talentovaní

a přitom dríči k pohledání, oba kdykoli náchylní k drsnému chlapeckému žertování, samý hec a samá sranda. Jinak ale jako kdyby byli uhnětení každý z docela jiného těsta. Tonda hýřil úsměvy a fórký, ale zápasy, trénink i zaměstnání bral vždycky smrtelně vážně; poctivý pracant, na kterého bylo za všech okolností spo-

lehnutí. Kdežto Franta byl bohem. Když působil ve Viktorce, nějaký čas dokonce na jejím starém hřišti Na Ohradě provozoval proslulou klubovou kantýnu a dlouho se tam na to vzpomínalo. Na kamarádských večířkách se vždycky všechno točilo kolem něho. A přece na jeho široký hojerovský úsměv stále častěji padal stín jakési melancholie... Tonda byl věrný klubista. Franta jako kdyby neměl nikde stání. Kopáčky měl z toulavého telete. Jak se jim rok od roku vyhraňovaly charakter, vtiskly se jim do tváří. To už si je nikdo nepletl.

KÁĐOVY SNY

Antonín dosáhl na hřišti nesrovnatelně víc. František se svým talentem trochu šetřil. Ale jednou požádali Káďu, aby ze svých někdejších spoluhráčů sestavil jedenáctku snů. „Na pravého beka bych dal Hojera,“ řekl nesmrtelný centrální. „Ale ne Tonda. Byl skvělý, o to nic, ale dal bych přednost Frantovi. Vždycky se mi líbil víc. Ty nádherné odkopy, ne nazdařbůh, ale rovnou křídly do běhu! A ten přehled i v nejspletitějších situacích! Kromě branky jste ho mohli postavit na jakýkoliv post, hned byl všude doma. Hrát ve středu útoku, byl by patřil k nejslavnějším!“

ANTONÍN HOJER

31. 3. 1894–22. 10. 1964

Post: obránce

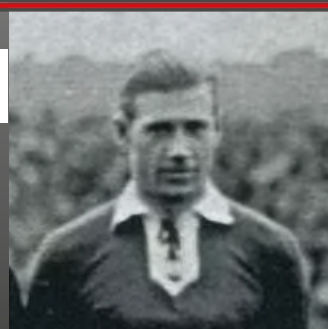
Hráčská dráha: 1907 SK Letná, 1921 AC Sparta (do roku 1931)

Bilance v lize: 6 sezon, 15 gólů (většinou z penalt a volných přímých kopů)

Mistrovské tituly: 1926 a 1927

Mezistátní utkání: 35 v letech 1920–1930, 4 góly; 1. místo na Pershingově olympiádě roku 1919, účast na OH v letech 1920 a 1924

Antonín Hojer byl nejčastějším kapitánem Sparty i národního mužstva, kdykoli nemohl nastoupit Káďa, obávaný vůdce obou týmů.

PENALTOVÝ KRÁL ANTONÍN

Jen sudí pískl a rezolutně ukázal na značku v soupeřově velkém vápně, začaly tribuny skandovat „Hojer, Hojer“. Tonda vždycky rád vyhověl. Pokutové kopy proměňoval ve velkém. Měl na to jednoduchý recept: bombu k pravé tyči. Když si brankář trochu sáhl, jeho chyba – dlouho si pak nenápadně pofoukával zasaženou ruku. Jedna jeho penalta se dostala až do krásné literatury: „*Pan Hojer zálibně přehlédl prostor mezi míčem a brankou, zaujal koketní postoj a mocnou ranou poslal míč do sítě.*“ Ano, to jsou Muži v offsidu. Tak viděl Karel Poláček vyrovňovací gól na 1:1 v prvomájovém utkání s Maďary roku 1930 na Spartě. O šest neděl později hrál šestatřicetiletý Toník proti Španělům svůj poslední zápas za národní mužstvo. Slavný Ricardo Za-

mora ho měl přechteného, při penaltě se vrhl robinzonádou k pravé tyči – jenže zmaný Tonda poslal míč šourákem za jeho záda doprostřed branky!

ŽÍZNIVKA NAD SEINOU

To jednou hrála Slavia v Paříži proti výběru města a dávala koncert. Když vedla už 8:1, popudilo Frantu Hojera, že do střelení gólů už se zapojili skoro všichni útočníci i halvové – a on pořád nic. Vyšlápl si tedy dopředu a od půlící čáry – bum! Rána jako z děla, stoletý gól! Někteří účastníci zájezdu se dušovali, že přinejmenším z padesáti metrů. Přitom brankář se stačil za míčem jen ohlédnout... Rozjařený František večer v hotelu chodil od jednoho spoluhráče k druhému a každému říkal: „*To byla žíznivka, co říkáš! To ty bys nedokázal!*“ František Plánička už to

nemohl poslouchat: „*Ale já bych ti ji chytil.*“ Hojer uznale pokýval hlavou. „*Ty jo. Ale potom by sis musel alespoň půl hodiny chladit dlaně v ledové vodě!*“

SEDMKRÁT A DOST

Při dávných zájezdech do Španělska domácí arbitři dělali hotové psí kusy, aby krajanům zařídili když ne rovnou výhru, pak alespoň přijatelný výsledek. Tonda ale jen tak něco nerozhodilo. Jednou v Bilbao proměnil pokutový kop, ale rozhodčímu se cosi nelíbilo a nařídil jej opakovat. Spartánský bek si ho změřil pobaveným pohledem, ve kterém stálo psáno: „*No, když jinak nedáš...*“ A znovu zavěsil. Co to budeme natahovat – sedmkrát sudí zkoušel Tondovy nervy, ale ten sedmkrát s ledovým klidem poslal míč do sítě. Naposledy zoufalý domácí brankář zůstal

stát bez hnutí, už toho prostě měl dost. Tonda ne, vždyť se báječně bavil.

JÁ NA BRÁCHU... A VYMALOVÁNO!

Roku 1924 dosáhla krize pseudoamatérismu v českém fotbalu vrcholu. Žel mnozí pánové z tehdejší asociace považovali výraz „profesionalizace“ za sprosté slovo. Dávali přednost nekonečnému vyšetřování a trestání přestupků proti amatérským řádům z roku fúnf. Jako jednoho z prvních si k výsledku předvolali známého maléristu Frantu Hojera. Čekali, že bude zatvrzele zatlučet. Ale kdepak! Hned na první otázku odpověděl: „*Tak jo. Máte recht, pánové, ve Viktorce mi platí – a docela slušné peníze. Jenomže kam se hrabu na to, co bere brácha na Spartě!*“ Činovníci oněměli. Když se trochu vzpomatovali, výsledek raději kvapně ukončili. ■

Plánička se nechal zvěčnit s beky Kummernannem a F. Hojerem před pařížským mačem v roce 1925, ve kterém Franta vystřelil dodnes vzpomínanou „žíznivku“.

Rozhodčí Matura a kapitáni bratři Hojerové (spartán Antonín, slávista František) před „jejich“ ligovým derby na jaře 1926

Ve svých 35 mezistátních utkáních patřil Antonín vždy k pilířům defenzivy. Takhle vypálil osvobozující hlavičkou rybník hned čtyřem dotěrným Francouzům.

FRANTIŠEK HOJER

24. 1. 1895–16. 12. 1940

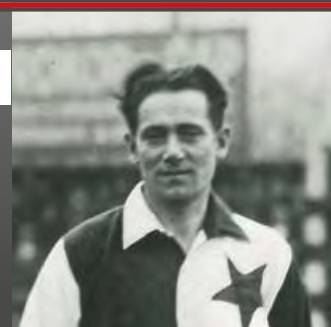
Post: obránce, útočník

Hráčská dráha: 1907 SK Letná, 1915 AC Sparta, 1920 Teplitzer FK, 1922 AC Sparta, 1923 Viktoria Žižkov, 1925 SK Slavia, 1927 Čechie Karlín, 1928 SK Libeň, 1929 ČAFC Královské Vinohrady (do roku 1930); později menší kluby, naposledy hrající trenér ve slovenských Topolčanech (do roku 1934)

Ligová bilance: 46 utkání v letech 1925–1930, 16 gólů

Mezistátní utkání: 5 v letech 1923–1926; část na OH roku 1924

František Hojer mohl podle mnohých dokázat ještě víc než jeho bratr, ale...

MLÁDEŽ

JSEM SI JISTÝ, ŽE BUDU HRÁT LIGU!

TALENT SLOVANU BOHNICE MARTIN MOLÍK VĚŘÍ, ŽE SE UŽIVÍ FOTBALEM

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV MARTINA MOLÍKA

K fotbalu ho přivedl táta, se kterým si kopal už jako malý capart. Dnes je MARTINOVÍ MOLÍKOVÍ 14 let a ve starších žácích Slovanu Bohnice nosí kapitánskou pásku. Talentovaný stoper či střední záložník věří, že kariéru bude rozvíjet dál – dokonce si je jistý, že se jednou bude fotbalem živit. Uvědomuje si ale, že k tomu potřebuje poctivě trénovat.

■ Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Fotbal se mi vždycky líbil, odmala jsem si s tátou kopal.

■ Důležité kroky v kariéře:

Nejvíc vzpomínám na dobu, kdy jsem hrál za starší přípravku a skončili jsme v naší skupině na prvním místě. Dostali jsme od Pražského fotbalového svazu diplom a velký pohár. Postoupili jsme do vyšší soutěže.

■ Nejoblíbenější trenér:

Táta, který mě trénuje ve starších žácích, a Zdeněk David, ten trénuje muže B.

■ Fotbalový vzor:

Tomáš Rosický.

■ Oblíbený hráč z ČR:

Tomáš Vaclík.

■ Oblíbený světový hráč:

Cristiano Ronaldo.

■ Oblíbený klub:

Real Madrid.

■ Nejoblíbený klub:

Slavia Praha.

■ Poslední výsledek A-týmu mužů Bohnic v sezoně:

Prohráli s béčkem Zličína 1:5.

■ Nejlepší spoluhráč v týmu:

To neumím říct, je jich několik.

■ Sportovní cíl:

Hrát v nějakém ligovém týmu anebo u nás ve Slovanu.

■ ... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

Jsem si jist, že mi to vyjde. Ale vím, že abych toho dosáhl, musím poctivě trénovat.

■ Dělá i jiný sport než fotbal?

Hrál jsem florbal a tenis. Mám rád lyžování, snowboard a ping-pong.

■ Mimosportovní zájmy:

Moc času už nemám, tak když mám volno, hraju na počítači.

■ Nejlepší relax a odpočinek:

Něco dobrého k pití a jídlu a sledování pěkného filmu z postele.

■ Oblíbené jídlo:

Palacinky, ale jenom se skořicí a cukrem.

■ Oblíbená hudba (skupina, interpret):

Bastille a John Newman.

■ Prospěch ve škole:

Zatím vždycky vyznamenání.

■ Počet přátel na Facebooku:

Asi 300.

■ Typ holky, který se mu líbí:

Hodná, chytrá, vtipná a hezká. ■

Budeme za pár let vidat Martina mezi ligovými fotbalisty?

Bauer

výrobce sportovních pohárů

**POHÁRY, TROFEJE, MEDAILE
SKLENĚNÉ TROFEJE, PLAKETY
FIGURKY, SOŠKY, TALÍŘE, VĚNCE
KOKARDY, EMBLÉMY, DIPLOMY
LASEROVÉ GRAVÍROVÁNÍ
POTISK TROFEJÍ**

**PRODEJNY: 2x PRAHA, OSTRAVA, LIBEREC
ROŽNOV p. R., BRATISLAVA**

SLEVA 25% PRO KLUBY SDRUŽENÉ V PFS

www.pohary-bauer.cz

MLÁDEŽ

MLÁDEŽNICKÉ PROJEKTY

OHLÉDNUTÍ ZA ČINNOSTÍ PFS V PRVNÍ POLOVINĚ ROKU 2014

TEXT: PFS FOTO: ARCHIV PFS

V prvním pololetí roku 2014 se Pražský fotbalový svaz velice výrazně orientoval prostřednictvím svých projektů na podporu fotbalu dětí a mládeže. První tři měsíce v roce lemoval Dětský fotbalový pohár 2014, dále na jaře se opět na pražských hřištích objevily PROJEKTY Neberte nám naši hru, Tour de club a Můj první klub. Mimo zmíněné akce prezentoval svou činnost ještě na dvou rodinných festivalech, konkrétně na Ratolest Festu a Kašpárkohraní.

DĚTSKÝ FOTBALOVÝ POHÁR 2014

O čtvrtý ročník fotbalového poháru byl mezi školami v Praze velký zájem, o čemž svědčí rekordní počet účastníků. Fotbalový turnaj tak přivítal přes osm set hráčů a hráček z prvních a druhých tříd základních škol. DFP se hrál opět ve třech etapách, kdy úspěšné týmy postupovaly z kvalifikačních turnajů do dalších třech na úrovni semifinále a následně ti nejlepší do závěreč-

ného finálového turnaje. Patronem letošního ročníku byl bývalý hráč Slavie Praha Karol Kisel. Každý tým si odnesl z turnaje fotbalový míč pro hodiny tělesné výchovy, děti obdržely projektová trička. Pro finalisty turnaje (ZŠ Burešova, ZŠ Nový Porg) byl odměnou minizápas o přestávce jarního derby mezi Spartou a Slavií, kdy se představili vyprodanému stadionu přímo na trávníku.

NEBERTE NÁM NAŠI HRU

Projekt zaměřený na rodiče dětí, kteří by měli své ratolesti podporovat vždy jen pozitivně, představil Pražský fotbalový svaz již potřetí. Speciální promo tým navštívil sedm fotbalových turnajů hraných na území hlavního města. Zde komunikoval s rodiči o myšlenkách projektu a snažil se je přimět k podpisu tzv. Kodexu slušného rodiče. Ti, kteří svým podpisem kodexu potvrdili svůj souhlas se správnou podporou dětí na fotbale, obdrželi unikátní placku „Jsem slušný rodič“, jež byla novinkou letošního ročníku. Děti si odnesly projektová trička, karty patronů, na kterých si mohli

přečíst myšlenky fair-play, či tematické placky. PFS rovněž uspořádal dva turnaje nesoucí název projektu „Neberte nám naši hru“, kdy jeden se odehrál v Braníku a druhý na Zličíně. Na těchto turnajích vždy panovala přátelská atmosféra, všechny děti dostaly za svou snahu zlaté medaile a zvláštností těchto dvou turnajů byly penaltové rozstřely po každém utkání. Projekt opět podpořily i prvoligové pražské kluby, které ze svého středu vybraly patrony, jimiž v tomto roce byli: Pavel Kadeřábek (Sparta), Karel Piták (Slavia), Filip Rada (Dukla) a Erich Brabec (Bohemians Praha 1905).

TOUR DE CLUB

Pražský fotbalový svaz rovněž navázal na podzimní projekt Tour de club a i nadále se snaží propojovat profesionální sféru a amatérské celky. Na jaře projekt postupně podpořily tři pražské prvoligové kluby Dukla, Bohemians Praha 1905 a Sparta. Tým mládežnických trenérů z Julisky zavítal do Sokola Kolovraty, kde si pro tamní fotbalové naděje připravil pestroutréninkovou jednotku. V podobném duchu proběhla i akce pod záštitou trenérů z Bohemky v Březiněvsi a následně i v Hostivaři, kam zavítali trenéři Sparty. Zpestřením všech akcí byla přítomnost některého z prvoligových hráčů, který si s mladými fotbalisty zatrénoval, a následně proběhla autogramiáda s předáním drobných dárků od prvoligových klubů.

MŮJ PRVNÍ KLUB

Měsíc červen patřil převážně projektu „Můj první klub“, jehož cílem je rozšířit členskou fotbalovou základnu v pražských klubech. Snaha PFS je přitáhnout pozornost rodičů k fotbalu a následně jim přihlášení dítěte do některého z týmů ulehčit. K tomu slouží webová aplikace na internetových stránkách projektu, která na základě zadané adresy vyhledá nejbližší kluby včetně nejdůležitějších informací pro rodiče. Novinkou na webových stránkách projektu je kalendář náborů. PFS navíc začínající fotbalisty odměnil fotbalovým míčem, kde ho děti mohly vyhrát prostřednictvím soutěže „vyfoť se na náboru a získej míč“.

S myšlenkou projektu se naplno ztotožnili i bývalý atlet Roman

Šebrle a italský kuchař Emanuele Ridi, kteří se stali hlavními tvářemi projektu. V rámci projektu však byly osloveny další známé osobnosti (např. Pavel Karoch, Libor Sionko, Vladimír Šmicer), které společně se svými dětmi poskytly rozhovor o fotbalových začátcích a zároveň bylo natočeno i video. Všechny tyto výstupy byly velmi intenzivně prezentovány v médiích a na sociálních sítích.

V rámci projektu Můj první klub navštívil PFS ještě dvě základní školy (ZŠ Žerotínova, ZŠ Chaplinovo náměstí), kde fotbaloví trenéři předvedli dětem fotbalový trénink a následovala beseda, během níž padlo mnoho zajímavých dotazů o fotbalových začátcích.

Do akcí PFS se zapojily fotbalové hvězdy současnosti i minulosti. Například Pavel Horváth (vlevo dole), Vladimír Šmicer (vlevo nahoře) nebo Karol Kisel (vpravo dole)

ZAJÍMAVOST

DVEŘMI UŽ NEBOUCHÁM

ŘEDITEL HORNÍCH MĚCHOLUP JIŘÍ JINDRA OSLAVIL PADESÁTINY A VYPRÁVÍ, JAK SE ZKLIDNIL NEBO PROČ NEPOVAŽUJE SESTUP ZA KATASTROFU

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

Ještě v minulé sezoně se staral o tři dospělé týmy najednou, přesto si JIŘÍ JINDRA nestěžuje, že má moc práce. „Kdybych nechtěl, tak to nedělám,“ usmívá se známý pražský funkcionář. Jeho jméno je spojené hlavně s Horními Měcholupy, kde působí už 13 let, a v poslední době také s Viktorií Žižkov, již jsou Měcholupy farmou. V červenci Jindra oslavil padesáté narozeniny, při kterých se zasníl: se Žižkovem by se chtěl dostat do ligy, následně do evropských pohárů.

■ **Přišli vám nějaké zajímavé gratulace?**

Dcera s přítelkyní mi připravily neskutečné překvapení: sezvaly mi spoustu kamarádů, s nimiž jsem absolvoval svou fotbalovou minulost. K tomu promítání mých fotek od vaničky, ukápala mi i slza. Nebudu lhát, bylo to neskutečně emotivní.

■ **Rekapituloval jste si svůj fotbalový život?**

Nemyslím si, že by se v padesáti letech mělo rekapitulovat, ale na některé chvíle s fotbalem jsme zavzpomínali.

■ **Kdo se stal za tu dobu vaším největším fotbalovým kamarádem?**

Mám na kamarádství svůj názor, pro mě je to složitá záležitost. Vždy je třeba velká důvěra. Na téhle akci byli všichni mí fotbaloví kamarádi, dlouho mě provázal Pepa Douša, dě-

lali jsme spolu firemní fotbal, pak jsem ho vtáhl do Uhelných skladů a Horních Měcholup. Nechci zapomenout taky na Tomáše Cigánka, který není jen ten fotbalový kamarád, ale opravdový.

■ **Vy jste spíš solitér, že?**

U mě je to dané povahou. Ne že bych lidem nedůvěřoval, ale ta důvěra musí být prověřená dlouhými roky.

■ **A ta povaha je jaká?**

Hodně emotivní. Umím být hodně šťastný, ale také hodně zklamaný. Není to ode zdi ke zdi, to by v mých letech bylo špatně. Už jsem se snad narovnal, ale pořád věci hodně prožívám.

■ **Není to pro funkcionáře mínus?** Zápasy vnímám jako vrchol týdne, funkcionář připravuje zázemí pro trenéry a hráče. Chceme, aby všechno fungovalo a pomohlo to

k dobrému výsledku. Výhra i porážky přinášejí emoce, to k fotbalu patří. Z emocí, kdy jsem bouchal dveřmi, někdy i zařval, jsem vyrostl. Dřív jsem to dělal skrytě, ale teď se snažím řešit věci hned a v klidu. Ne pak někde bouřit.

■ **Jak v 50 letech zvládáte permanentní stres fotbalového funkcionáře?**

Předně: padesátku nepovažuji za stáří. To jsem převzal od svého bývalého ředitele, který říkal: do 55 let je mládí, pak teprve přichází střední věk. Pomáhá i to, že jsem mezi sportovci a mladými kluky. Necítím se být starý. Snad to nebude moc drzé, když řeknu, že nestárnu, ale moudřím. Je to dané zkušenostmi od lidí, které jsem v životě potkával.

■ **Na vrchol kariéry stále čekáte?**

Byl bych rád, aby ještě nějaký vrchol přišel. Na druhou stranu to dělám už dlouho a dnes tě radosti a odpočinku moc není. Radostí zůstává vyhraný zápas v jakékoliv kategorii. Spíš jsou starosti.

■ **U vás jich bylo víc: ještě v minulé sezoně jste kromě áčka Žižkova a Horních Měcholup působil**

také u žižkovského béčka. Jak jste to zvládal?

Bylo to náročnější, někdo si možná říkal, proč to dělám. Na to je jednoduchá odpověď: mám rád fotbal. Nechci si stěžovat, že jsem byl unavený. Kdybych to dělat nechtěl, tak to nedělám.

■ **Působit u tří týmů zároveň, pro mě jste fotbalový fanatik.**

Jsem člověk, který má rád fotbal. Už od mládeže bylo jasné, že pro mě bude lepší, když se budu věnovat funkcionářině, kam jsem směřoval. Jirka Čadek mi už v žácích nabízel, jestli se nechci učit trénovat, on mi jako první člověk naznačil, že to s tím mým fotbalem asi nebude takové, jak bych si představoval. Vnukl mi myšlenku, jestli bych nechtěl jít tímhle směrem. Nepřemýšlel jsem o tom, viděl jsem se na hřišti. Pak jsem mu osobně poděkoval, že mě na tuhle cestu navedl. Byla správná.

■ **Když jsme u Žižkova, proč vlastně skončilo jeho béčko?**

Svou úlohu splnilo, vytáhli jsme z něj pár perspektivních hráčů. Tenhle krok musel přijít. Horní Měcholupy jako farma Žižkova sestoupily ▶

S klubem z Horních Měcholup je Jindra spojen už 13 let!

Uvidíme Viktoru Žižkov s přispěním Jiřího Jindry opět v první lize?

do divize, mít dvě mužstva v divizi a přeboru by byl luxus.

■ Kdy jste vlastně začal dělat funkcionáře?

Oficiálně ve 33 letech, to byla moje první štape v Uhelných skladech. Nechci zapomenout na anabázi firemního a rekreačního fotbalu. Od 23 let jsem se přes kustoda, vedoucího mužstva či trenéra staral o firemní reprezentaci. To byly první krůčky a velká škola, kde jsem měl i kontakt se zahraničím. Až pak jsem si troufl jít do pražského, později českého fotbalu.

■ Jaká funkce kolem fotbalu je podle vás nejtěžší?

To nechci hodnotit. Za svou výhodu považuji, že jsem šel krok po kroku. Začínal jsem na Chotči, která hrála okresní přebor. Tam jsem byl hrající trenér, pak jsem docházel do výboru. Dodnes dokážu vyprat dresy, složit

je, nehraju si na to, že jsem ředitel, tak proto nemůžu pověsit v Měcholupech prádlo. Já se za to nestydím.

■ Zmiňujete Horní Měcholupy. Je to váš osudový klub?

Nechci si hrát na klubistu, ale ano. Na všechny kluby, kde jsem působil, rád vzpomínám. Třeba na Choteč jezdím dodnes.

■ Zvládáte při svém velkém vytížení se Žižkovem a Měcholupy sledovat ještě jiné fotbalové zápasy?

Přistihl jsem se, že jsem přestal vnímat fotbal v televizi, radši se věnuji jiné činnosti. Fotbalu mám v hlavě moc, mistrovství světa jsem sledoval, ale obecně si vybírám jen ty nejlepší zápasy. Přehled asi díky práci mám, ale mozek už by to nepobral.

■ Říká se o vás, že jste typ, který moc trenérům nemluví do práce, což je u českých funkcionářů poměrně vzácné. Je to tak?

Nemluví jim do toho v podstatě vůbec. To jsem se naučil, když jsem sám trénoval. Tvrdím totiž, že trenér má nějakou zodpovědnost, funkcionář by ho měl vést, ne mu do práce zasahovat. S trenéry dost věcí konzultujeme, ale nikdy jsem se neptal, proč nehraje ten a ten. To je jejich zodpovědnost. I když bych někdy sestavu postavil jinak, vždycky ji respektuji.

■ Myslíte si o sobě, že fotbalu rozumíte?

Odpovím slovy jednoho trenéra, který prohlásil, že mám zajímavé postřehy.

■ I po sestupu z třetí ligy zůstal v Horních Měcholupech trenér Slezáček. To je na Česko také poměrně nezvyklá věc...

Nejsem zastáncem velkých změn, když se nedaří nebo sestoupí. Je to výsledek nejen toho ročního snažení, ale můžou se sečíst různé věci z minulosti. Nemyslím si, že nejlepší řešení je vyměnit trenéra. V Kubovi jsem poznal kluka oddaného fotbalu, on je tím fotbalovým fanatikem. Nemám důvod udělat změnu. Naopak v něm vidím velkou trenérskou budoucnost.

■ Co jste si vůbec říkal, když jste se začal pohybovat mezi funkcionáři? Kam jste mířil?

Nikdo se mě na to neptal, ale pro sebe jsem si řekl, že když se mi to nepovedlo fotbalově, aspoň takhle bych rád zažil atmosféru ligy.

■ To už se vám podařilo, i když jen na půl roku se Žižkovem. Počítáte si to?

Počítám, považuji to za dosavadní vrchol. Dostal jsem možnost naskočit v půlce rozehrané soutěže, Žižkov hrál o záchranu, ta atmosféra kolem ligových zápasů mě naplňovala. Ten půlrok mi dal hodně.

■ Předpokládám, že by vás lákalo zažít ligu „naplno“ i s postupem.

Ligu se Žižkovem bych si přál, to nebudu lhát. Přál bych to klubu i sobě.

■ Do klubu se po letech vrátil Ivan Horník. Může právě on být ten pravý postupový impuls?

Myslím, že pan Horník má Žižkovu co dát. Klub má širší problémy, které se musí řešit, i když o postup bychom se pokusit chtěli. V padesáti letech se opět učím a naslouchám. A nestydím se za to.

■ Mohlo by postup do ligy něco přebít?

Pak jsou tady ještě evropské poháry, které jsem zažil jen jako divák... Ta atmosféra mi imponuje. Rád bych se jich dočkal i s Viktorou.

■ K tomu máte ještě daleko.

Mám, ale cíle má mít člověk pořád.

■ Když jste u cíle: kam chcete dostat Horní Měcholupy?

Měcholupy svého vrcholu dosáhly tím, že byly dva roky ve třetí lize. Asi jsme trochu překročili svůj stín. Jsem rád, že jsem mohl být u toho, i když to není jen moje zásluha. Základ tomu dali už lidé, kteří tady byli od I. A třídy. Cílem je klub co nejvíce ekonomicky stabilizovat, abychom se po sestupu do divize nepropadli ještě níž. Je potřeba Měcholupy někde chvíli podržet, byl bych rád, aby to byla divize. Možná tím překvapím, ale sestup nepovažuji za katastrofu. S Měcholupy jsme sestoupili dvakrát, taková věc mě ještě víc napužuje a zpevní. Každý funkcionář by si to měl zažít, pak si v hlavě srovná, co se dělá špatně. Nechci zapomenout ani na mládež. Trenérsky a hráčsky to máme postavené dobře. Pokusíme se klub znovu nastartovat.

■ Je vám 50. Kde sám sebe vidíte za 20 let? Budete v sedmdesáti pořád fotbalový funkcionář?

Snad nebudu vyprávět, že za nás to bylo takhle... To nesnáším. Pokud se u toho přistihnou, je čas skončit. Pak bych dělal rád třeba věc, která se mi líbí v zahraničí: průvodce po stadionech. Že bych lidem vyprávěl, jaké velké zápasy se tam hrály. To by mě bavilo.

INZERCE

FSG SVOBODA ŠTEINFELD

KDO JE JIŘÍ JINDRA

Jako mládežník hrál za Duklu, pokračoval v mužích Aritmy, Viktorie 8 a Chotče. Když se začal angažovat ve firemní lize, odevzdal kvůli pravidlům registrační průkaz, hrál ještě Hanspaulku. Po anabázi ve firemní lize, kde prošel všechny role, se vrhl na dráhu funkcionáře: začínal na Chotči, pokračoval v Uhelných skladech, ve 37 letech ho zlákal Michal Fischer do Horních Měcholup na post sekretáře. Dnes je ředitelem klubu, který dovedl ke spolupráci s Viktorií Žižkov. Ta má v Měcholupech farmu, Jindra u druholigového A-týmu dělal manažera, teď je klubovým sekretářem.

HISTORIE

POLITICKÉ VÝHRŮŽKY

KAPITOLY Z HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU: O ŠEDESÁT LET PROTI PROUDU ČASU

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

V červených dresech se znakem DSO Dynamo a v této sestavě se slávisté představili na Spartě jako lídři ligové tabulky. Zleva Kocourek, Bican, Štádlér, Hubálek, Andrejkovič, Miloš Urban, Fišer, Marek, Ipser, Kabíček a Trubač.

Roku 1954 se mistrovské soutěže už šestý rok hrály (samozřejmě podle sovětského vzoru) systémem jaro – podzim. A druhá březnová neděle přinesla hned v premiéře nového ligového ročníku senzaci jako hrom! Obhájci titulu z Ústředního domu armády, příští Dukly, nastoupili proti rok předtím osmé Slavii jako jasní favorité, vynutili si místy až drtivou převahu, ale prohráli 0:3!

Co způsobilo hledištěm bouřlivě aplaudovaný triumf sešivaných nad souborem složeným téměř bez výjimek z reprezentantů? Určitě nezměrná obětavost vítězů, ale především však osobnost hrajícího trenéra Josefa Bicana. Stanovil bezchybnou taktiku a přímo na hřišti dirigoval její důsledné uplatnění. Dvě z nepříliš častých, ale vždy nebezpečných protiztečí zakončil prvním a druhým gólem. Třetí přidal František Ipser z penalty až poté, co hrdina dne sám sebe vystřídal.

LOUPEŽ ZA BÍLÉHO DNE

Ačkoli už rok předtím muselo zmizet slavné klubové jméno, fanoušci samozřejmě dál skandovali Slavia, Slavia. A sešívání borci v takových chvílích v sobě vždy ještě objevovali zbytky zdánlivě vyčerpaných sil. Ty památné dresy nechyběly ani při tri-

umfu nad vojáky – jen doprostřed hvězdy povinně přibyl znak Dynama. Ale snad že si červenobílí dovolili moc, po pár dnech dorazili do Edenu soudruzi, kteří kategoricky nařídili zabalit všechny tradiční dresy a rovnou je odvezli. Správci inventáře se podařilo zachránit jedinou kolekci; jeho manželka ji pro jistotu ukrýla mezi rodinným ložním prádlem. (Dva roky poté umožnily zachráněné haleny zcela nečekaný, nepovolený a tedy riskantní, nicméně tím slavnější návrat k tradici. Ale to už je jiný příběh.)

Pod Bicanovou taktovkou slávisté dál porazili 1:0 Kladno a 2:1 Bohemku (ta tehdy hrávala pod kuriózní hlavičkou Spartak Stalingrad). Po 3. kole vedli tabulku, jediní s plným bodovým ziskem! Všechny tři góly si v oněch dvou zápasech připsal... Hádejte kdo! Ano, správně...

Odjakživa modrobílý Slovan Bratislava v sešivaných (jenže žlutočervených) dresech porazil v Edenu modrobílou Slavii 3:0. Zleva brankář Kabíček, za ním Fišer, dále Kocourek a Curgaly.

O tom, jak nelítostně a krutě ho pár hodin před mačem s vršovickými sousedy napadl před zděšeným rozšířeným vedením tělovýchovy všemocný ministr Čepička, a také o tom, jak si z té bouřky Pepi zdánlivě nic nedělal, ale ve skutečnosti o ní ještě neměl tušení, už Speciál psal. Ne však o Bicanových pocitech, když si projev přečetl. Hotová poprava! Bylo mu všelijak, na duši i po těle – a kdo by se divil? V těch časech stačilo i méně, aby člověk spadl až po krk do maléru.

Napadený zvažoval, zda má příští neděli proti Spartě nastoupit. Chtěl nechtěl však musel. Čepička mu poslal vzkaz, který by se snad dal chápat i jako svého druhu omluva: soudruh prý přioštrít musel už s ohledem na mnohé nezdravé jevy v našem sportu. Jenže pravým posláním emisarů ve skutečnosti byla spíše výhrůžka: o případné Bicanově absenci nemůže být ani řeč! Reakce by okamžitě začala šířit pomluvu, že skončil ve vězení! ▶

KDYŽ JE TMA NEJČERNĚJŠÍ

Právě v takové chvíli prý přichází svítání. V obrazné rovině to platilo také o našem fotbalovém roku 1954. Když se reprezentanti vrátili z mistrovství světa pokořením hladkými prohrami 0:2 od Uruguayců a 0:5 od Rakušanů, začalo už být jasné i samozvaným totalitním diktátorům našeho sportu, že tak jako od „vítězného“ února 1948 až doposud, v kotrmelcích nepřetržitých diletantských reorganizací, s lidmi, kteří nemají tušení, co vlastně řídí, se ani fotbal dělat nedá. Nedlouho po neslavném návratu ze šampionátu bylo vedení národního mužstva svěřeno Rýgrovi a ten hned nabídl dresy se lvíčkem řadě až do té doby nepochopitelně přehlížených hráčů, jako byli brankář André Houška I., obránce Oldřich

Menclik a útočník Josef Crha (všichni ze Sparty) a z mladších ročníků zejména Josef Masopust z ÚDA. Zvolna po jednom se začali vracet osvědčení funkcionáři. A rozpačitě se začaly odstraňovat nejhorší následky organizačních hokus-pokusů...

DEFILE KANONÝRŮ

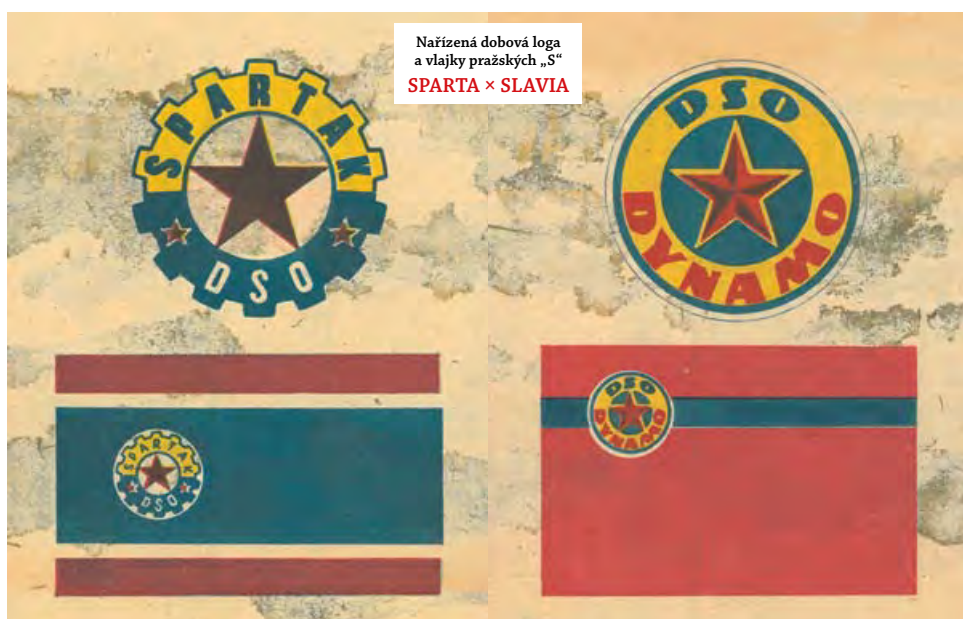
Králem ligových střelců se stal spartan Jiří Pešek s 15 góly. Jen o dva méně dal jeho někdejší vršovický spoluhráč Ladislav Müller. Třetí byl ostravský Jiří Křižák (12). Bican a Rýgr se s 11 góly ještě s Jaroslavem Košnarem z ČH Bratislava dělili o čtvrtou až šestou pozici. Vzdor poslednímu místu v tabulce nastříleli klokani solidních 34 gólů; byl to šestý až sedmý nejvyšší počet, o gól víc, než dal ÚDA! Zelenobilí vůbec hráli

slušný fotbal – jen starším borcům v závěru hry nejednou došel dech...

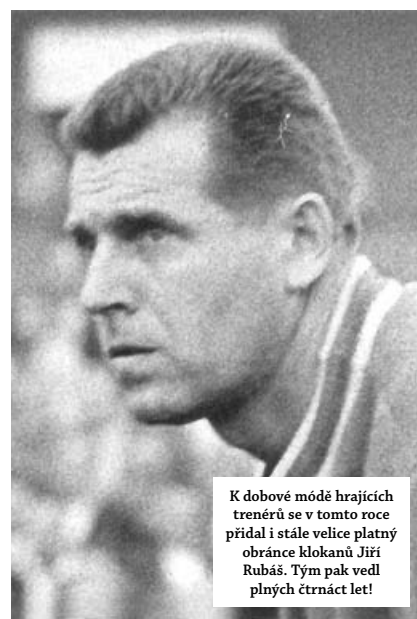
VYBÍJENÁ PO PRAŽSKU

Charakteristický obrázek zmatené doby: V II. lize směl tehdy každý kraj mít jen jednoho zástupce. Za Prahu to byl Spartak Karlín Dukla (tedy Čechie). Sedmé místo by bylo týmu z Invalidovny bohatě stačilo k přežití, jenže podle aktuální regule musel svou pozici obhájit v baráži s vítězem městského přeboru, který po dočasném zrušení divizi představoval třetí soutěžní stupeň. A Slavoj Pražský průmysl masný (někdejší Nuselský SK, stejně jako Čechie jeden ze zakladatelských klubů první ligy) Karlínské dvakrát přehrál. Leč byli tu i oba prvoligoví outsideri. Sestoupit Tankista i Bohemka, změřil

by se Slavojem síly jen ten úspěšnější. Pro Vršovické, kteří už nemohli dosáhnout ani na předposlední místo, by to znamenalo propad bez jakékoli opravné možnosti až do „města“! Kdyby se ovšem Tankista zachránil na účet dalšího armádního týmu Křidel vlasti... Tak došlo k neuvěřitelné komedii, při které se klokani ze všech sil snažili – utržit pořádný debakl! Povedlo se jim to poměrem 1:6, který pro vojáky znamenal záchranu díky lepšímu skóre. Co na to fotbalová vrchnost? Nic, zahrála si na mrtvé brouky. Co taky jiného? Trestat někoho za to, že úmyslně nechal vysoko vyhrát soupeře, ale naprosto jednoznačně ve vlastním zájmu? Klokani teď stál v cestě k udržení alespoň II. ligy jen Slavoj. A s tím si už – byť až po úvodní prohře – poradili...

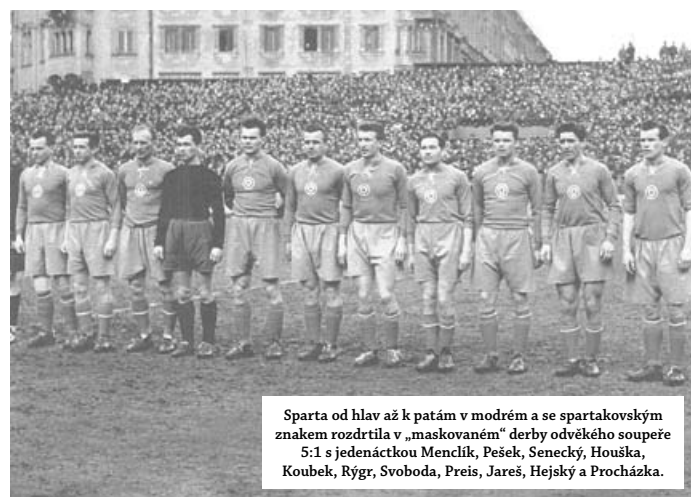
Nañízená dobová loga a vlajky pražských „S“
SPARTA × SLAVIA

K dobové módě hrajících trenérů se v tomto roce přidal i stále velice platný obránce kloanů Jiří Rubáš. Tým pak vedl plných čtrnáct let!

Tým ÚDA mistrovský titul z roku 1953 neobhájil. V této jedenáctce bylo sedm mužů uloupených oběma „S“. Zleva stojí HERTL, HLAVÁČEK, Moravčík, BOROVIČKA, HEMELE, IVO URBAN, ŠAFRÁNEK, TRNKA, Pluskal, Dolejší a Novák.

Sparta od hlav až k patám v modrém a se spartakovským znakem rozdrtila v „maskovaném“ derby odvěkého soupeře 5:1 s jedenáctkou Menclik, Pešek, Senecký, Houška, Koubek, Rýgr, Svoboda, Preis, Jareš, Hejský a Procházka.

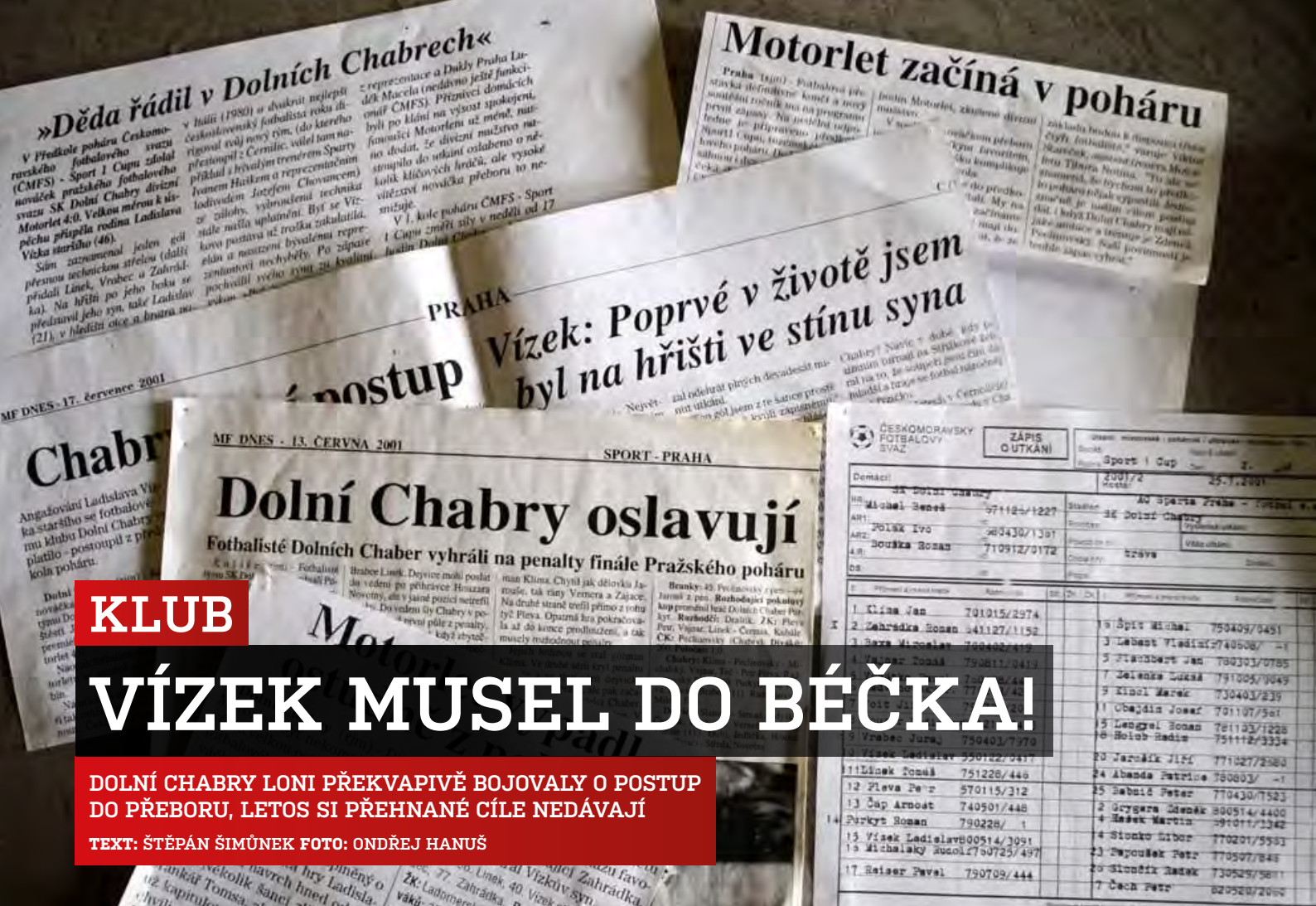
ÉRA HRAJÍCÍCH TRENÉRŮ

Zvláštní derby... Slavia nastoupila v dresech, které byly celé červené. Pročež Sparta (v těch dobách mívali přednost ve volbě dresů hosté) se oděla od hlav až k patám do modrého. Středními útočníky obou rivalů byli hrající trenéři. Z jejich vzájemného měření sil vyšel toho dne vítězně ten druhý, také již

dávno osvědčený ligový kanonýr – o osm let mladší Antonín Rýgr. Skóre sice otevřel soupeř, ale Rýgrův tým nakonec vyhrál 5:1. A zatímco Bican toho dne poprvé neskóroval, kouč vítězů dal jejich první a pak i poslední gól. S hrajícími trenéry se vůbec roztrhl pytel; ze dvanácti týmů nejvyšší soutěže tak situaci řešilo pět. Vedle

Bicana a Rýgra přijal dvojí roli také Jaroslav Šimonek z nakonec druhé Ostravy, Jozef Karel z Prešova a Jiří Rubáš z Bohemky. Sparta v derby sestřelila Slavii z vrcholu žebříčku, ale sama se tam poprvé vyšplhala až v 8. kole. Na podzim však už měla situaci pod kontrolou. Fanouškům sice pořádně zatrnulo, když v Ďolíčku

podlehla poslednímu týmu tabulky, ale i tak se nakonec titul po dvou letech vrátil na Letnou. Z dalších zástupců Prahy skončil ÚDA čtvrtý, Slavia osmá; poslední dvě sestupová místa málem srovně obsadily týmy Tankisty a Bohemians. Vojáky ale za minutu dvanáct zachránili právě klokani! Jak? A proboha – proč? Ještě na to přijde řeč...

KLUB

VÍZEK MUSEL DO BĚČKA!

DOLNÍ CHABRY LONI PŘEKVAPIVĚ BOJOVALY O POSTUP DO PŘEBORU, LETOS SI PŘEHNANÉ CÍLE NEDÁVÁJÍ

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

SK DOLNÍ CHABRY jsou pro fotbalovou veřejnost synonymem klubu plného slavných tváří. Ovšem nebylo tomu tak vždy. První legenda navlékla zeleno bílý dres poměrně nedávno – v roce 2001 to byl Ladislav Vízek. Později ho následovali například Patrik Berger nebo Vladimír Šmicer, který tu dnes dělá předsedu. I on tak byl u loňské překvapivě úspěšné sezony, která málem skončila povýšením do přeboru. Před tou právě startující si však Chaberstí postupové cíle nedávají.

Fotbal se v Chabrech začal hrát už před první světovou válkou, ale klub byl založen až v roce 1922. Jmenoval se AFK Chabry a později změnil název na Sportovní klub Chabry. Ještě než se vybudovalo hřiště, trénovalo se (denně) na návsi na Hrušovanském náměstí kolem kapličky a jen v neděli dopoledne na hřišti Unionu Klecany.

SYMBOL KLUBU

Chaberstí se svého vlastního hřiště dočkali na podzim 1922 na skládce řepy. Na jaře 1923 se postavilo druhé hřiště, kde se kopalo další dva roky. V roce 1925 pak fotbalisté sehráli první oficiální zápas s Republikánem Braník na hřišti v Bohnicích a vyhráli 2:1. Právě k tomuto datu, konkrétně k 7. srpnu, se datuje vznik SK Chabry (klub se utvořil podobně jako řada dalších v hospodě, konkrétně Na Kovárně). „Příští rok sedmého srpna slavíme devadesáté výročí založení, určitě uděláme nějakou oslavu,“ slibuje sekretář klubu Miloslav Hofman.

Právě on je jakýmsi symbolem klubu, je s ním totiž spjat už od 60. let minulého století. „Letos jsem dokončil dvačtyřicátou sezonu sekání, o tráv-

ník se starám od šestnácti let,“ vzpomíná muž, který v klubu zastává mimo jiné i roli správce. „Dělám tu snad všechno kromě praní dresů. To má už léta letoucí na starosti pan Vokáč, za což jsme mu vděční,“ vzkazuje s úsměvem chaberský rodák.

I on, tehdy ještě jako malý capart, pamatuje úspěšný konec 60. let, kdy Chabry hrály A třídu, tehdy čtvrtou nejvyšší soutěž v Československu. Na další úspěšné období si však na severu Prahy museli pár desítek let počkat. Konkrétně na začátek nového století, když Chabry vyhrály Pražský pohár a zároveň postoupily do přeboru.

V nejpamätnejším zápase tohoto období hráli Chaberstí proti Spartě v Poháru ČMFS. Tehdejší letenský tým koučoval Jaroslav Hřebík a v kádru byl mimo jiné i Petr Čech. A jemu právě zápas s Chabry – s nadsázkou řečeno – možná nastartoval hvězdnou kariéru. „Tehdy proti nám chytil Špit, Čech byl jen na lavičce. Prohráli jsme osm jedna, ale za stavu osm nula v posledních minutě mu náš kluk dal gól z pětadvaceti metrů přes zeď mezi rukama. Když pak hráli další zápas v Blšanech, chytil už Čech. Zkuste si představit, že by Špit ten gól neinkasoval a ligu začal chytat on. Čech se třeba nikam nedostal,“ směje se Hofman. „Samozřejmě je to trochu přehnané, ale kdo ví, třeba to tak z části opravdu bylo a my jsme v Chabrech nastartovali Čechovi kariéru.“

Tou dobou už zde hrál i Ladislav Vízek, tehdy postupně nalákal další známé tváře. „My jsme dřív byli spíš sami pro sebe, posily měly těžké zapad-

nout. Ale přišel Láda, ke kterému se pomalu přidávali další.“

O PATRO VÝŠ? NEHRNOU SE!

Dolní Chabry vydržely v přeboru jen rok, pak následoval postupný pád až do B třídy. „Za rok jsme se pak vrátili do A třídy, kde jsme dodnes,“ připomíná sekretář-správce Hofman. Jeden z nejpovedenějších ročníků v novodobé historii zaznamenali Chaberstí loni. „Byla to pro nás sezona snů, vždyť na začátku jsme byli pomalu před rozpadnutím. Tři kluci byli nemocní, další měli svalová zranění. A nakonec jsme vlastně do posledního kola hráli o postup.“

Ovšem i kdyby před pár měsíci postup ukopali, o patro výš by se nehrnuli. „Myslím, že pro naše starší kluky je A třída tak akorát. Na přebor je potřeba se důkladně připravit jak po stránce ekonomické, tak i po sportovní a funkcionářské. Museli bychom mít kabiny, zázemí, tréninkové hřiště a podobně,“ vysvětluje Hofman. „Proto si žádné přehnané cíle nedáváme. Chtěli bychom být v horní polovině tabulky, ale nelatíme na to. Navíc se nám z poloviny obměnilo mužstvo, takže uvidíme, jak to dopadne,“ doplňuje ho trenér A týmu a někdejší hráč Slavie Zdeněk Peclínovský.

V podobném duchu mluví i předseda a hlavní tvář klubu Vladimír Šmicer. „Nechceme tu kopat nějaké super soutěže, jde nám o to být místním klubem, kde hrají kluci, kteří tu jsou odmala a baví je to. Navíc se Cha-

SK DOLNÍ CHABRY

Rok založení: 1925

Vývoj názvu klubu: AFK Chabry, Sportovní klub Chabry, SK Chabry, TJ Sokol Dolní Chabry, ADOS Dolní Chabry, SK Dolní Chabry

Úspěchy: účast v přeboru v sezoně 2001/02, Vítěz Pražského poháru (2001)

Současnost: I. A třída, skupina A

Počet týmů: dva mužské („A“ – I. A třída – skupina A, „B“ – II. třída – skupina B), mladší dorost, starší žáci, mladší žáci, starší přípravek, mladší přípravek + dva týmy internacionálů (nad 35 a 50 let)

NÁJEZD TŘÍ TISÍC DIVÁKŮ

Nebývá zvykem, aby skromné „vesnické“ hřiště bez tribuny, oběhnané obyčejným zábradlím, při zápasech obsypávaly stovky diváků. V Chabrech je tento úkaz pravidlem, na malé návštěvy si tu rozhodně stěžovat nemůžou. Nejvíce lidí – přes tři tisíce – dorazilo před třinácti lety, když sem v rámci tehdejšího Poháru ČMFS dorazila Sparta. Jenže každá strana má dvě mince. V Chabrech je hřiště jen jedno, kvůli majetkovým sporům o pozemky je komplikované vybudovat tréninkovou plochu nebo „umělku“ a díky početné mládeži navíc dostává plac pořádně zabrat.

Velkou slávu zažili v Chabrech ve veleúspěšném roce 2001. Na Spartu se navalily tisíce zvědavců včetně letenských ultras. „To bylo šílené. Narychlo jsme sháněli trubky, abychom udělali zábradlí. Kolem něj se pak poskládalo přes tři tisíce lidí. Ze vstupného jsme si díky tomu mohli dovolit koupit traktůrek, kterým sekám už třináct let,“ vzpomíná sekretář. „Tehdy to byl jednoznačně divácký rekord a naštestí se to obešlo bez diváckých excesů.“

Podobné návštěvy pochopitelně nejsou běžné. I tak ale mají Chabersťáci solidní podporu, na domácí zápasy jich chodí přes stovku, někdy i víc. „A hlavně jsme velkým tahákem na venkovních zápasech. Lidé jsou zvědaví na Šmícu nebo Bergra, takže kam pojedeme, tam zvedáme průměrnou návštěvu,“ usmívá se Hofman. V Chabrech se neustále rozrůstají řady omladiny. To je na jednu stranu pozitivní, na druhou to znamená

STADION

Název: Stadion SK Dolní Chabry

Adresa: Dvorní 178, Praha 8 – Dolní Chabry, 184 00

Dopravní spojení: minutu pěšky od autobusové zastávky Osecká (linky 162, 169 a 202)

Počet hřišť v areálu: jedno travnaté, malá tréninková plocha

obrovský nápor na hrací plochu, která tu je jedna jediná. „Za hřištěm máme malý tréninkový plácek, který je ale v podstatě jen na běhání. A navíc z půlky není náš. A protože nemáme umělku, v zimě se chodí trénovat do tělocvičny nebo na umělku do Čimic. Všechno se musí pronajímat, což je samozřejmě znát na penězích,“ přibližuje Hofman.

Šatny a kantýna jsou sice solidní, ale už přesluhují a Chabry by si

určitě zasloužily jiné prostory než montované stavební buňky. „Dokončujeme projekt na nové šatny, klubovnu a osvěžovnu. Ale je to jen projekt, který má k realitě zatím daleko. Zkrátka nemáme prostředky na to, abychom je zafinancovali. Pomáhají nám ale například granty magistrátu, díky kterým jsme během loňské letní přestávky vybudovali umělé zavlažování,“ vysvětluje klubový sekretář. ■

Chabry mají skromný stadionek...

bry pořád rozrůstají, takže se soustředíme na mládež, protože těch kluků je tu víc a víc a jiné sportovní vyžití než fotbal tady v Chabrech v podstatě není,“ vysvětluje. Předseda si „dovolil“ to, co nikdo před ním: sáhnout na chaberskou legendu – svého tchána Ladislava Vízka přeřadil do béčka. „Musel jsem, přece jenom mu letos bude už šedesát. Postupně jsme ho přesouvali sestavou dozadu, ale když hrál beka, tak na něj soupeři vědomě posílali ty nejrychlejší kluky. A Vizourova nejsilnější parketa rozhodně není běhání,“ chechtá se „Šmíca“ a vážnějším tónem dodává: „Všechna čest, pořád hraje skvěle, ale prostě už bylo potřeba to omladit.“ Legenda pražské Slavie je pochopitelně časově vyčerpána, přesto ji na

hřišti v Chabrech můžete potkat poměrně často. „Tréninky se snažím stihnout alespoň jednou týdně, někdy se to povede i dvakrát. A zápasy zvládám tak každý druhý. Přece jenom hodně cestuju, jezdím hrát za starou gardu, je toho dost. Navíc mě provázejí i zranění, která mě trápila celou kariéru. Takže třeba na umělce nehraju radši vůbec, koleno by to asi nezvládlo. I proto budou mít víc šancí mladí kluci. Nejde nám prostě tolik o honění výsledků, chceme hrát ofenzivně a pohledně, mít tu dobrou atmosféru a pohodu,“ vysvětluje. „My se fotbalem chceme hlavně bavit,“ doplňuje ho sekretář Miloslav Hofman. „Potěšit lidi, kteří navštíví ten náš, já tomu říkám vesnický fotbalový skanzen, dají si klobásu a pivo a pokud možno se podívají na dobrý fotbal,“ uzavírá. ■

Zřejmě nejznámější hráč SK Ladislav Vízek v akci

HOBBY

DO KLECE JSEM ZATÍM JEN NAKOUKNUL

MARTIN ČIHÁK Z PŘEDNÍ KOPANINY SE VĚNUJE BOJOVÉMU SPORTU MMA

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ONDŘEJ HANUŠ

Souboje s MARTINEM ČIHÁKEM bolí. I proto, že stoper Přední Kopaniny se ve volném čase věnuje MMA. Bojový sport v kleci sice zatím jen trénuje a ostrý zápas ho čeká až časem, i tak si ale drsný koníček, kterému propadl před půl rokem, nemůže vynachválit. Dřinu v tělocvičně, která ho provází, totiž dokáže zúročit i na hřišti.

Na úvod je nutné říct, že Martin nemá k MMA (Mixed Martial Arts – smíšená bojová umění) žádnou přípravu. Nevěnoval se boxu, kickboxu, thaiboxu ani třeba karate. „Dostal jsem se k tomu čistou náhodou. Líbily se mi všeobecně bojové sporty, a když jsem MMA viděl v televizi, chytlo mě to. Začal jsem si o tom něco googlovat a nakonec jsem si našel jeden gym na Žižkově, jmenuje se Penta, a začal jsem tam chodit,“ popisuje své bojové začátky.

HLAVNĚ TECHNIKA

Začínat tak musel úplně od píky. „Kluci, kteří předtím dělali nějaké bojové sporty, mají určité výhodu, protože znají základy. Já se oproti tomu musím učit všechny styly, protože MMA je mix všech,“ vysvětluje. „Na druhou stranu umět základy je plus, ale není to jistota úspěchu. Začít může kdokoli, i úplný laik,“ ujišťuje.

Do tělocvičny chodí Martin jednou až dvakrát týdně, podle toho, jak mu vyjde čas. Toho má totiž málo. I proto, že bydlí na Ládví, pracuje v Říčanech a na fotbal jezdí na Kopaninu. Moře času tak tráví na cestách. „Ale už jsem si zvyknul. Autem to přece jenom není takový problém a navíc většinou nejezdím ve špičkách. Takže spíš je to o desítkách najetých kilometrů denně než o zabitém čase.“

Trénovat MMA neznámá navzájem se s ostatními mlátit, jde spíš o techniku. „Obzvlášť když jste začátečník jako já, zkušenější kluci mají jinou náplň tréninku. V mém případě je to třeba o technice boje na zemi a podobně. I když sparingy tam samozřejmě jsou také, wrestling, shazování na zem a podobně. Není to nic nebezpečného, ale i tak mi krev z nosu občas teče,“ vysvětluje.

Na zápasy do klece se hráč Kopaniny nehrne, ale v budoucnu se jim ne-

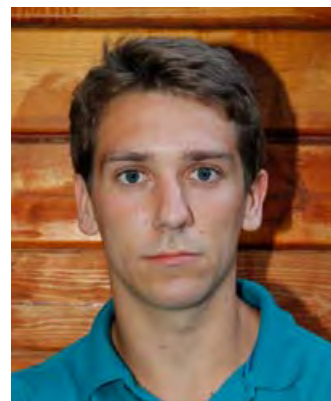
brání. „Není to můj hlavní cíl, uvidíme, jak to bude vypadat časem. Jestli si budu věřit, jestli do toho budu mít chuť nebo jestli mi to vůbec půjde,“ usmívá se. „Ale nešel jsem do toho s tím, že se chci mlátit v kleci. Prostě mě to jen baví. Navíc přítelkyně už mi řekla, že by mi to stejně nedovolila,“ chechtá se.

Už z „pouhých“ tréninků si dokázal vzít potřebné fragmenty, které mu pomáhají při fotbale. „Ne že bych po někom skákal nebo s někým mlátil na zemi. Je to spíš o tom, že se naučíte používat jiné svalstvo, jste pevnější v horní polovině těla, což se hodí do soubojů,“ prozrazuje. Z hlediska fotbalu pomáhá MMA Martinovi, který se žije jako produktový manažer maloobchodní sítě Planeo Elektro, i jinak. „Protože nemám moc času a kvůli práci nestíhám všechny tréninky, tak to беру jako formu individuálního tréninku.“ V kleci, tzv. oktagonu, byl Martin zatím jen na „návštěvě“. „Šel jsem se tam podívat na nějaké exhibici, ani jsem v ní netrénoval. Ale pohled zevnitř je pěkný.“

ZLOMENÉ LÝTKO

V kabině Kopaniny je Martin jediný, kdo se věnuje podobnému koníčku.

Nikoho do klece nezlanal. „Kluci by ani nechtěli. Jasně že se vyptávají, co to obnáší, chtějí třeba předvádět i nějaké chvaty, ale to je tak všechno. Vždycky řeknou: Hezký, ale nic pro mě,“ usmívá se. ▶

MARTIN ČIHÁK

Jméno: Martin Čihák

Věk: 23

Klub: FC Přední Kopanina

Post: stoper, záložník

Martin věří, že už si vybral veškerou smůlu na zranění!

Tak co, kdo si troufne?

S fotbalem začínal Martin Čihák na Dukle, záhy ale přešel do Bohemians 1905, kde hrál do čtrnácti. „Vrátil jsem se do Dukly, kde jsem působil asi čtyři roky a pak jsem přešel na Kopaninu. Tam teď začínám pátou sezonu,“ sumíruje hráč, který může porovnávat, jaký je rozdíl mezi divizí, kterou Kopanina hrála, a přeborem, v němž působí teď. „Herně to tak odlišné není, spíš je to o zázemí. Přece jen je rozdíl jet třeba do Libně než se tři hodiny trmácet do Českého Krumlova nebo do Vilémova. Ale ze sportovního hlediska si myslím, že některé týmy z přeboru mohou víc než konkurovat týmům z divize,“ přemítá. Loni si s Kopaninou prožil dvě odlišné poloviny soutěže. „Po podzim jsme byli pomalu na sestup a na jaře jsme to otočili a málem bojovali o postup. Celé jaro jsme chodili do zápasů s tím, že musíme vyhrát, abychom se udrželi, protože tabulka byla strašně

vyrovnaná. A nakonec jsme byli čtvrtí. Určitě pomohlo, že přišli Tomáš Poláček a Tomáš Pešíř.“

I ve svém mladém věku si Martin váží každého zápasu, který odehraje. Trápí ho totiž častá zranění. „Všechno to pramení z toho, že před dvěma lety jsem měl zlomenou lýtkovou kost. Při zápase v Neratovicích jsem nešťastně šlápnul, zasekla se mi noha a slyšel jsem křupnutí. Šroubovali mi to, rok jsem potom nehrál fotbal, takže jsem z toho trochu vypadal a těžko se do toho dostával. Zraním se, a když se uzdravím, přihodí se mi něco jiného. Trochu se to se mnou táhne. I když myslím, že na hřišti mě to nijak nelimituje,“ přemýšlí

A jaký je jeho fotbalový cíl? „Odehrát celou sezonu bez zranění. A pokud možno ještě vyhrát přebor. Klidně to může být už tuhle sezonu, vůbec bych se nezlobil,“ zakončuje Martin s úsměvem. ■

Budeme podobnou fotku vidat jako profil bojovníka před velkými zápasy?

FOTO MĚSÍCE

STRIPTÝZ!

MLADÝ BANÍKOVEC MUSEL BĚHEM UTKÁNÍ S PRAŽSKOU SPARTOU ŘEŠIT PROBLÉM, KTERÝ POTKAL BĚHEM KARIÉRY NEJEDNOHO HRÁČE. NÁŠ FOTOGRAF SI TUTO NEFOTBALOVOU VLOŽKU NENECHAL UJÍT A VYTVOŘIL VTIPNÝ „STRIPTÝZOVÝ“ MINISERIÁL...

FOCENO: BĚHEM UTKÁNÍ DOROSTENECKÉ LIGY MEZI SPARTOU A BANÍKEM OSTRAVA

AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST.

**ATRAKTIVNÍ
WEB PFS**

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

www.fotbalpraha.cz

Léto 2014
se slevou pro malé i velké fotbalisty

***Dovolená
v pohodě***

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

Kupon na slevy z cen zájezdů CK ALEXANDRIA
pro členy a fanoušky Pražského fotbalového svazu:

- 14 % z katalogových cen leteckých zájezdů z nabídky CK Alexandria***
- 9 % z katalogových cen zájezdů s vlastní a autobusovou dopravou***
- 5 % z last minute nabídek CK Alexandria***

Jméno a příjmení objednavatele zájezdu:

Rezervační číslo objednaného zájezdu: Fotbalový klub:

Více informací získáte a slevu uplatníte v našich pražských pobočkách:

Vodičkova 25, 110 00 Praha 1, a Španělská 2, 120 00 Praha 2

TENTO KUPON LZE VOLNĚ KOPÍROVAT A ŠÍŘIT MEZI ČLENY A PŘÍZNIVCE VAŠEHO KLUBU. NA VYŽÁDÁNÍ JEJ ZÍSKÁTE I VE VÝŠE UVEDENÝCH POBOČKÁCH.

ALEXANDRIA
cestovní kancelář

SLEVA
40 %
PRO ČLENY PFS
NA SPORTOVNÍ
VYBAVENÍ **NIKE**

ExtraFotbal.cz

DODAVATEL KOMPLETNÍHO SPORTOVNÍHO VYBAVENÍ **NIKE**.

// NYNÍ AKČNÍ NABÍDKA!

INFORMUJTE SE NA ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

// NAVŠTIVTE NAŠI VZORKOVNU NA ADRESE:

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

ExtraFotbal.cz

FOOTBALLMANIA, A.S.

KOMUNARDŮ 1039/39 / 170 00 / PRAHA 7

TEL.: 226 232 193 / **MAIL:** ESHOP@EXTRAFOTBAL.CZ

WWW.EXTRAFOTBAL.CZ